

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SERDAR SOYDAN

HIZA
KİTAPCI

DÖRT
GÜNLÜK
BİR AŞK

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

4.90
TL

Dört Günlük Bir Aşk

Serdar Soydan

ARTEMİS YAYINLARI

SERDAR SOYDAN

1980, İstanbul doğumlu. Sinema-TV, ardından Türk Dili ve Edebiyatı bölümlerinde okudu. Çeşitli yayınevleriyle çalıştı. İstanbul'da yaşıyor.

Dört Günlük Bir Aşk

Serdar Soydan

ABH/01

AB/221

A/55

DÖRT GÜNLÜK BİR AŞK

Serdar Soydan

Genel Yayın Yönetmeni : İlgin Sönmez Toydemir

Son Denetim : Alkim İrkaç

Yaratıcı Yönetim : photoRepublic

Grafik : Nurhan Sezgin

Sayfa Tasarımı ve Mizanpaj : Hülya Fırat

1. Basım : Ocak 2010

ISBN : 978-605-4228-67-6

Sertifika No : 10905

Artemis Yayınları, Artemis Hızlı Kitaplar© 2010

Hızlı Kitaplar'ın bu serisinde arka kapaklarda kullanılan alıntılar Oscar Wilde'in toplu eserlerinin İngilizce orijinalleri ve Şakir Eczacıbaşı'nın *Oscar Wilde: Tutkular, Acılar, Gülümseyen Değişler* adlı kitabındaki çevirilerden seçilmiş, serbest olarak uyarlanmıştır.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 53 34110

Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisyyayinlari.com

www.artemisyyayinlari.com

Genel Dağıtım:

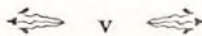
Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

*Kadınlar ideallerini
yarattıklarını sanırlar erkeklerde.
Oysa yaptıkları birer sahte
tanrıya dönüştürmektir onları.*

Oscar Wilde

Dudaklarını özlüyorum. Ellerini özlüyorum. Kokusu burnuma geliyor hiç olmadık zamanlarda. Bedeni benim bedenime karışmışken, yorgan üstümüzden kaymış, sevişmenin o insanı allak bullak ediciliği içinde tüm yönler şaşmış, dünya gitgide uzaklaşmışken... Her şeyini özlüyorum. Keşke daha fazla vaktimiz olsaydı.

Ama yok, o zaman da soğurdum. Uzaklaştırdım belki ondan. Bu haliyle güzel. Bu haliyle bir rüyayı andırıyor. İnsanın asla doyamayacağı ve kaldığı yerden devam etmek için kendini yeniden

yataklara vuracağı, uyumak, içinde uyanmak için paralanacağı tatlı bir düş. Evet, aynen böyle.

Bir düş gördüm. Düşümdeydi.

Şimdi uyanmış, anneannesine gördüklerini yarım yarım, heyecanla anlatan küçük bir kız çocuğuyum ben. Onu anlatıyorum.

25 Kasım, Çarşamba

Hiç olmadık zamanlarda içimden kaçmak gelir. Alıp başımı gitmek. Evet, belki tam olarak kaçmak değil, gitmek böyle ifade etmek daha doğru.

Ortadan kaybolurum. Ne mutlu ki böylesi şımarıklıklarımı kaldırabilecek bir işim ve ailem var.

Bir dergide editör olarak çalışıyorum. Sadece iki yüz kişinin umursadığı bir edebiyat dergisinde. Yani neredeyse sevdiğim arkadaşlarıma özel mektuplar yollamak gibi bir şey yaptığım. Bu sebeple

rahatım. Anne ve babam artık altmışlı yaşlarını süren bir çift. Abim ve ben büyüdükten sonra kendilerini ikinci bir balayı ile ödüllendirdiler. Ne olursa ondan sonra oldu. Kendilerini birbirlerine adanmış, adeta aşka ve zevke tapan bir çift oldular. Böylece, bize yeteri kadar para ve sevgi -ki bu ikisi kendini güvende hissetmenin olmazsa olmazlarıdır- bıraktıktan sonra hayatlarımızdan çekildiler.

Abim küçüklüğünden beri Amerika'ya gitmek isterdi. Dokuz-on yaşındayken çocukça bir istek sanmıştık. Ama üniversiteyi orada okudu, sonra yüksek lisans, derken bir sevgili... Şimdi erkek arkadaşıyla Kaliforniya'da yaşıyor. Bir eşcinsel için doğru adres orası sanırım. Hiç yoktan buradakinden rahat olacağı kesin.

Bir de erkek arkadaşım var. Yaklaşık dört yıldır birlikteyiz. Arif'le evliliğe doğru ilerleyen bir

ilişkimiz var. Bazılarınız için dört yıl evliliğe ilerlemek için yeter de artar bir süre olsa gerek. Ama bu benim tarzım. Biraz ağırdan almayı seviyorum. Emin olmayı.

Hiç olmadık zamanlarda başını alıp gitmek isteyen yanımda gibi, düzen delisi bir yanımda da var. İnsan karmaşık olabiliyor. Çelişkili. Yani bazı şeylerim böyle vakitsiz, anlık değildir. Aslında çoğunlukla öyledir ya. Dışarıdan bakıldığında ufak başımı alıp gitmelerim dışında düzen delisi bir kadın olarak görünüyorumdur herhalde. Yani, en azından ben öyle sanıyorum.

Örneğin ayda iki kez kuaföre gitmek. Hiç sektirmeden hem de. Aynı gün ve aynı saatte. Ya da on dokuz yaşımdan beri her hafta en az bir kitap okumam. (Bunu bir tek anneannem öldüğünde sektirdim. Çünkü anneannem öldüğünde bir san-

dık dolusu günlük bıraktı geride. Ve ben bir hafta boyunca onun gözlerden uzak evindeki bu bir sandık günlüğü okudum.)

Düzenli olarak yaptığım şeylerden biri de yazlığa gitmek. Hem de bu mevsimde. Delilik gibi geliyor değil mi? Bence tam tersi. Düşünsenize yaz ortasını. Cinner geçirtici sıcaklar, kalabalık sokaklar, sürekli gürültü yapan çocuklar... Benim iyi bir tatilden beklediğim şey dinlendirici olmasıdır. Ve yazlık yerler yazın dinlendirici olmaktan uzak gelir bana. Bu sebeple sezon dışında, neredeyse kışın başında gitmeyi tercih ederim.

Bomboş, dinlendirici, ancak bir yerden sonra çıldırtıcı olur yazlıklar sezon dışında. Tabii bir de güvenlik sorunu var. Nispeten korunaklı bir site içerisinde villamız. Gözlerden uzak, denize sıfır. Kimsenin gelip de evlerden birine girdiği görül-

medi daha önce. Bu durum, güven veriyor bana. Hem yazlık bu, sonuçta çalınası pek bir şey koymaz insanlar yazlıklarına. Şehirdeki evden taşınmış döküntü eşyalar, plastik ya da bambu masalar, sandalyeler.

İşte dün ilginç bir şey oldu ve kaçıp gitmek isteyen Sevda ile düzen delisi Sevda bir araya geldi. Yani tam şehirden kaçmak istemiştım ki yazlığa gitme vaktimin gelip çatıldığını farkettim.

Hemen pılımı pırtımı toplayıp geldim buraya. Arif'i arayıp birkaç günlüğüne geldiğimi söyledim tabii. Yanlış anlaşılma istemem. İlişkimle ilgili bir sorunum yok. Gayet mutluyum Arif'le. Birbirimizi seviyoruz. Ama bu her şeyi birlikte yapmamızı gerektirmiyor. Gerektirmemeli ya da.

Ki bu konuda birbirimize karşı anlayışlıyız. Geçen sürede böyle bir kültür geliştirdik aramızda. Örneğin dün aradım, buraya geleceğimi söyledim. Tam olarak şöyle gelişti.

“Arif, nasılsın sevgilim, nasıl geçti günün?”

“Yorucu.”

“Tahmin edebiliyorum. Toplantı ne oldu?”

“İşler pekiyi değil. Müşteri sürekli fiyat düşürmeye çalışıyor. Patron da biraz sert çıktı bu sefer. *Afedersiniz ama bu kadar da olmaz, krizi bahane edip resmen işinizi bedavaya getirmeye çalışıyorsunuz,*” dedi.

Arif bir reklam şirketinde çalışıyor. Krizden dolayı işleri pek de yolunda değil. Yavaş yavaş hareketlenme başladı ama krizin etkileri hala hissediliyordu.

“Vay be, Hasan Bey için iddialı laflar.”

Paraya tapan bir patronu var ve genellikle kaypaklığından yakınır Arif.

“Öyle, sen ne yaptın?”

“Arif, ben bir karar verdim.”

“Yoksa yazlığa mı gidiyorsun?”

“Nereden bildin?”

“Kasım ayındayız. Senin yazlığa gitme ayın.”

“Öyle. Geldi de geçiyor baksana kasım.”

“Elini çabuk tut öyle ise.”

Uzun süreli ilişkileri bu yüzden seviyorum. Artık çiftlerin leb demeden leblebiyi anlar hale geldiği, birbirini cidden tanıdığı ilişkileri.

“Seni çok seviyorum Arif.”

“Kaç gün kalacaksın?”

Ne kadar da saygılıydı. Kendini davet ettirmek istemedi. Aslında bunalmış olan oydu öte yandan. Hatta bir an için onu çağırmayı da düşündüm. Acaba gelir miydi? İster miydi bunu? Hiçbir zaman bilemeyeceğim. (Yılda bir kez tatil

yaptığım düşünöldüğünde bunu çok mahrem bir zaman dilimi olarak kurgulamam ve başkasını istememem anlayışla karşılanabilir herhalde.)

“Bilmem ki aşkım. Belki üç-dört gün. Biliyosun, daha çok kalınca çıldıracak gibi oluyorum.”

“Yedek battaniyeni unutma.”

“Unutmam.”

“Kendini özletme.”

“Saçmalama. Artık insanların birbirini özlemesi neredeyse imkansız. Telefonlar her an yanlarında. Dahası artık görüntülü görüşme de yapabiliyoruz.”

“Haklısın. Ama ne bileyim. Doğru, belki de ezbere bir şeydi.”

“Senin o ezberini yerim. Tamam, sen beni özle. Öyle özle ki ben dönünce iki gün evden çıkmayalım.”

“Hımm, kulağa hoş geliyor.”

“Gelir tabii. Söz konusu olan bensem.”

“Yesinler.”

“Zamanı var.”

Ev toz içinde ve karanlıktı. Perdeleri açtım hemen. Yazlık evler yapılırken genelde kalorifer takmayı düşünmezler. Ama bu siteyi yaparken herhalde yaşlı çiftlerin bir süre sonra buraya gelip yazlı-kışlı yaşayabileceğini düşünmüş ve her vilaya kombi takmışlardı. Büyük bir lükstü bu. Hele benim gibi sezon dışı ziyaretçiler için. Ancak kalan yoktu şimdilik. Yani daha çıkıp gezmedim ama geçen sene ve önceki seneler yoktu.

Nasıl da gözümde büyüdü toz almak. Almak zorundaydım. Öyle birikmişti ki toz. Ama önce-

sinde çıkıp gezmek gelmişti içimden. Sahil boyu dolaşmak. Hemen yukarı bıraktım bavulumu. Anneannemden kalan çok sevdiğim bir örtüyü örtmüşüm yatağıma. Onu buraya getirmek istemiştım, çünkü şehirde kalsa bir süre sonra paramparça olurdu. Zaten yılları devirmiş el işlemesi bir örtüydü. Bir yanında küçük bir eprime de söz konusuydu hatta. Bir örücü bulup güç bela tamir ettirmiştım.

Bavuldan bir kazak çıkarttım. Hemen giyip çıktım.

Tanrım. İşte bunu seviyorum. Koca kumsal, yapayalnızım. Tamam, bu kadar rüzgarlı olmasa daha iyi olurdu ama neyse, *gülü seven dikenine katlanır*. Katlanacaktım. Dahası seviyordum bunu.

Yaklaşık bir saat kadar yürüdükten ve kumsalda nispeten rüzgar almayan bir yer bulup otur-

duktan sonra eve döndüm. Biraz kendime gelmiş, dinlenmiş olduğum için hemen temizliğe giriştim. Arabamın bagajındaki yiyecekleri dolaba yerleştirip ilk akşam için bir parça tavuk ve biraz yeşilliği yeterli buldum. *Belki, hayır, mutlaka bir şişe de şarap açmalı, gelişimi kutlamalıyım*, dedim kendi kendime.

Eyvah! Birden farkettim. Aslında hep aynı şeyi yapıyordum. Ne Arif'i, ne de annemi aramıştım. Arayıp *geldim ben, sorun yok*, demek bu kadar mı zordu? Bir de düzenli derdim kendi kendime. Hemen ikisini de arayıp eve vardığımı, iyi olduğumu söyledim. Araba kullandığım için onlar aramazdı çünkü. Bu denli düşünceli, ince insanlardı ikisi de. Dikkatimin dağılmasını istemezlerdi. Ne kadar değerli ikisi de. Onlara sahip olduğum için şanslıyım.

Temizlikti, ardından yemek hazırlama telaşıydı derken ilk gün bitmişti. Elimde bir tepsi içinde ızgara tavuk göğsü, yeşil salata ve bir kadeh beyaz şarap -artık soğuduğu kadar- terasa çıkmaya karar verdim. Delilikti belki bu havada terasta yemek yemek, ama battaniyeye sarınırdım hiç olmadı. Böyle bir yere gelmiştim sonuçta. Akdeniz'e bakarak iki lokma yemek benim hakkımdı. Hem gündüz esen rüzgar dinmişti. Deniz dümdüz uzanıyordu önümde.

Elimdeki tepsiyi terasta duran masaya bırakırken onu farketmiştim. Yandaki evin terasında oturuyordu. Genç bir adam. Profilden oldukça etkileyici görüldüğünü itiraf etmeliydim. Sarışın, kalın kaşlı, biraz büyükçe kulaklı. Belli, yapılı uzun boylu biriydi. Yandaki terasta oturmuştu.

Cüneyt Amcalar'ın eviydi o. Peki, ya o? O kimdi?
Daha önce görmemiştim onu, eminim bundan.

Soğuşa aldırış etmeden gömlekle oturmuş,
gözleri ufka, batmakta olan güneşle dalmıştı. Beni
farketmemiş olmalıydı. Ama ışığı da mı gör-
memişti? Seslendim.

“Merhaba.”

İrkildi. Hiç beklemiyormuş gibiydi. Beni gör-
dükten sonra gülümsedi.

“Merhaba.”

Ve kendimi tanıtmama fırsat bırakmadan ek-
ledi.

“Sen Sevda olmalısın.”

“Evet, ya sen.”

“Ahmet ben.”

Ayağı kalkıp bana doğru yürüdü. Ben de tep-
siyi bırakıp ona doğru ilerledim. Şimdi iki terasın

birbirine bakan kenarlarında neredeyse dört-beş metre uzaktık birbirimizden. Aman Tanrım. Taş gibi bir adamdı. Omuzlar, kollar. Sonra beli. Gömleğini pantolonunun içine sokmuştu. Üçgen vücutluydu, beline doğru daralıyordu bedeni. *Erkek ve bel, işte beni kendimden geçiren ikili*, dedim.

“Cüneyt Amca’nın akrabası mısın?”

“Yeğeniyim.”

“Seni daha önce görmemiştim.”

“Yurtdışındaydım.”

“Nerede?”

“İsveç.”

“Anladım. İş için mi?”

“Evet. Amcam senden hep bahseder.”

“Öyle mi? Ne diye?”

“Ne kadar güzel bir kız olduğunu söylerdi hep. Haklıymış.”

İtiraf etmeliyim, başarılı bir hamleydi. Hazırlıksız yakalanmıştım böyle bir komplimana. Utandım. Bir süre hiçbir şey söyleyemedim.

“Ne yapıyorsun bu mevsimde burada?”

“Kafamı dinliyorum. Tatil yerlerini oldum olası bu mevsimde sevmişimdir.”

“İlginç. Ben de böyle düşünen tek kişi olduğumu sanırdım.”

“Doğru ya. Sen de bu mevsimde gelmişsin.”

“Öyle. Yaz ortasında gelmekten on kat iyidir. Baksana şu sessizliğe. Bazı yıllar hava da nispeten sıcak olduğunda...”

Abartılı bir tepki ile sözümü kesmişti.

“Her yıl mı geliyorsun buraya?”

Çok tatlı bir adamdı. Nasıl da çekici olmuştu abartılı bir biçimde kaşlarını kaldırıp ağzını açtığı anda. Çocuk gibi. Sanırım çocuk gibi erkekleri

seviyordum. Çocuksu değil. İstedideinde ocuk gibi olabilen erkekleri.

“Yalnız mısınız?”

“Evet. Dedim ya kafamı dinlemek için geldim buraya. Ya sen?”

“Ben de yalnızım. Aynı sebepten. Ama baksana şu işe, kader karşıma seni çıkardı.”

Gölümsedi sadece. Dişleri inci gibi belirdi dudaklarının arasından. Gözlerini ayırmadan baktı bana.

apkın biri olduğu kesindi sanırım. Ama öyle her gördüğü ile bir şeyler yaşama heveslisi adamlar gibi de değildi. Onların bakışları, o küçük dağları ben yarattım der gibi duruşları beni iterdi. Ahmet'te ise aksine, beni çeken bir şeyler vardı.

“Ne kadar buradasın?”

“Daha bugün geldim. Bir-iki gün kalırım herhalde.”

Yine çocuk gibi, atıldı.

“O kadar mı?”

Gülümsedim.

“Bilmem belki daha fazla da kalabilirim. Keyfim bilir sonuçta. Ya sen?”

“Ben dün geldim. Ne kadar kalacağımı da bilmiyorum.”

“İşinden izin mi aldın?”

“Hangi iş? Ha şu yurtdışı işi. Hayır, istifa ettim.”

İddiaya girerim ki kriz mağdurlarından biriydi. Ne var yani, işten çıkarıldım dese ne olurdu? İnsanların bu tavrını anlayamıyordum. Erkekliklerine yediremiyorlardı belki. Ama yine de anlamsızdı. Hem erkeklik dediğimiz neydi ki?

Öte yandan Ahmet’e baktıkça, *İşte erkeklik budur, işte ideal erkek budur*, diyordu içimden bir ses.

Masadaki tepsiye bakıyordu şimdi de. Aç mıydı acaba?

“Şey... Buralarda, bu mevsimde açık bir yer bulunur mu?”

“Nasıl bir yer?”

“Bakkal ya da market gibi.”

“Sakın hazırlıksız geldiğini söyleme.”

“Ne bileyim? Amcam da hiç uyarmadı beni.”

Bu mevsimde açık olan bir market vardı aslında ama birkaç kilometre uzaktaydı. Bu havada yürüyerek gitmek pek iç açıcı olmazdı. Hem dönüşte onca poşetle...

“Var, ama uzak. Pardon, şimdi sen gelirken hiçbir şey getirmedi mi yanında? Peki, ne yiyip içtin?”

“Pek bir şey yiyemedim itiraf etmek gerekirse.”

“İnanılır gibi değil.”

“Aslında dün balık tutmuştum iki tane. Onları kızarttım.”

“Robenson hayatı diyorsun. Ama iki gündür sadece balık yediysen bıkmış olmalısın. Bak ne diyeceğim? İstersen gel birlikte bir şeyler yiye-
lim. Çok değişik bir şey değil ama tavuk ve mevsim salatası var bende. İstersen elli çeşit hazır çor-
bam da var. Onlardan da yaparız.”

“Bilmem ki. Daha yeni tanıştık.”

“Bak. Eğer taraflardan birinin çekinmesi gerekiyorsa bu ben olmalıyım. Ve ben gelebileceğini söylüyorum. Evet, geliyor musun?”

“Tamam. Seni Allah gönderdi Sevda. Yoksa bütün gece tabaktaki balıkla birbirimize bakacaktık.”

Ne cesaretti bendeki de! Tanımadığım bir adamdı sonuçta. Tamam, Cüneyt Amca’yı çok se-

verdim, kafa adamdı. Ama ya bu? Yeğeniymiş. Hiç de duymamıştım sözünün edildiğini. Gizemli yeğen!

Sanırım yakışıklı olmasından kazanıyordu. Ne kadar da şekilciyiz aslında. Karşımızdaki insan yakışıklı olduğunda ondan daha az çekiniyoruz sanki. Onu daha tanımadığım halde ikinci dakikada evime çağırmamın altında da bu yatıyor olsa gerekti. Onu beğenmem. *Sevda kendine gel*, diyordu içimden bir ses, *tamam ilk olmayacak belki ama söz vermiştin, bir daha aldatmayacaktın Arifi*.

Neler düşünüyordum böyle Allah aşkına. Aldatmak mı? Ne aldatması? Ah ne bilinmez bir şeydi şu insanoğlu.

İki dakika sonra kapı çalınmıştı. İnip açtım. Üstüne bir ceket giymişti. Ceketle omuzları daha da geniş, dalyan gibi gözüküyordu. Elinde bir pa-

ket ikolata. Ritter Sport. Galiba ilk olarak dokuz-on yaşlarındayken yemiş ve o günden sonra müptelası olmuştum bu markanın. Çikolatayı çok sevmezdim, ama yedim mi Ritter Sport olmasını isterdim. Sanırım bir Alman markası. Eh, tabii İsviçre'ye yakın.

“İnanmıyorum. En sevdiğim şeylerden biridir.”

“ikolata mı?”

“Evet, yani hayır. Ritter Sport daha çok. Bu markayı özellikle severim.”

“Öyle mi, ben de öyle? Gelirken kutu kutu getirmiştim yanımda. Sanırım burada bulması zor.”

“Aslında az da olsa satan yerler var. Tabii İstanbul'da. Burada bulması bir hayal olsa gerek.”

“Girebilir miyim?”

Çikolatayı görünce kendimi kaybetmiştim. Ahmet kapının önünde kalmıştı.

"Tabii gir. Ayy, kabalığımı affet. Şu çikolatayı gördüm ya. Dünyam durdu."

"Evde bir paket daha var."

"Hımmm..."

Geri dönüp almaya davrandı.

"Yok artık. O kadar da yamyam değilim. Onu sen yersin."

Birden utandım. Sanki getirdiği çikolatayı tek başıma yiyecekmiş, ona bir lokma bile vermeyecekmişim gibi anlaşılabilirdi kurduğum cümle.

"Yani şey dedim, demek istedim. Şimdi zaten bunu bu gece birlikte yeriz. Onu hiç getirme sen. Tek başına ye."

"Saçmalama, sen beni evine aldın ve hem tavuk, hem salata hem de şarabını paylaşacaksın. Ben senden bir çikolatayı mı esirgeyeceğim?"

"Evet, bu da mantıklı bir düşünce. Ama cidden, dediğim gibi çikolata müptelası sayılmam.

Bu benim yüzümü güldürmek için yeterli olacaktır.”

“Tamam o zaman.”

Tavaya bir parça daha tavuk koydum. Fazladan bir tabak ve çatal-bıçak çıkarttım. Tavadaki ete döndüm. Tüm bu hareketlerimi izliyordu bir köşede. Aç bir çocuk gibi. Bu ‘çocuk’ olmaya takmıştım ben de. Sonra göz göze geldik. Bana bakışında garip bir şey vardı. Sanki daha önceden tanışıyormuş gibiydik. Sanki bana aşık gibiydi.

Sanki saçmalıyordum.

Evet, mutlaka öyle olmalıydı.

Tavuk neredeyse pişmişti. “Sen şu kadeh ve çatal-bıçağı alıp terasa çık. Ben tavuğunu tabağa koyar gelirim.”

Elimdekileri alıp yukarı çıktı. Arkasından baktım. Gerçekten etkileyici biriydi. Ama kendi-

me hakim olmak zorundaydım. Böyle bir şeyin olmasına izin veremezdim. Tabii olsa ne olurdu? Kimsenin ruhu duymadan her haltı yer, sonra hiçbir şey olmamış gibi geri dönerdim. Ama hayır, böyle bir şey yapmak istediklerim arasında değildi. Kendime hakim olmalıydım.

Ve öyle oldu. Yukarı çıktım. Birlikte bir şeyler yedik. İkişer kadeh şarap içtik. Biraz lafladık. Hava iyice soğumuştı bu arada. Battaniyeler de yetmez hale gelince içeri girdik. O kalkmak istedi. Ben de hayır demedim. Ertesi sabah onu arabamla markete götürecektim. Birlikte alışveriş edecektik.

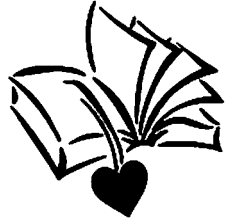
O gittikten sonra doğruca yatağa gittim. Düşünmeye başladım. İstanbul'dan oraya gitmem. Sonra onu görmem. Ondan hoşlanmam. Evet, hoşlanma. Tensel bir çekim. Bir bakışta. İlk gö-

rüşte. Bana pek olmaz bu gibi şeyler. Ama olmuştu işte.

Aslında boş birine benzemiyordu. Konuşunca konuşuyordu insan ama aradığım gibi bir hayat arkadaşı da değildi. Üç-dört günlük bir yatak arkadaşı da değildi öte yandan. *Neyse*, dedim. Düşünmeye degecek bir konu değildi belki. Boşverdim.

Konu kapanmıştır!

26 Kasım, Perşembe

Ertesi sabah kalktığımda her yerim ağrıyordu. Yarım gün araba kullanmak ve gelir gelmez temizliğe kalkışmak, alışkın olmayan bedenimi hurdaya çevirmeye yetmişti. Yataktan zorlukla kalktım ve anneannemden kalan eski örtüyü daha iyi anladığımı farkettim. Yıpranmak, yıllanmak çok kötü bir şeydi.

Bir anda Ahmet'i ve markete gideceğimizi hatırladım. Bu, bir nebze de olsa yüzümü güldürdü. Erkeklerdeki sabah ereksiyonuna benzer bir sabah

kudurukluğu ile günümün en azından bir kısmını bu yakışıklı adamla geçireceğim için mutlu oldum. Hemen elimi yüzümü yıkayıp iki lokma bir şey atıştırdım. Ya o? Evde hiçbir şey yoktu. O ne yiyecekti şimdi?

Bir sandviç hazırladım ve şirinlik olsun diye yanına portakal sıktım. Üstüme biraz çekidüzen verip hemen kapısını çaldım. Sonra bir daha çaldım. Sonra bir daha çaldım. Gitmiş miydi? Başına bir şey mi gelmişti yoksa?

Tam ümidimi kaybedip merak içinde eve dönüyordum ki kapıyı açtı. Uykuluydu. Sarı saçları darmadağındı. Gözleri yarı kapalı. Duruyordu öylece eşikte. Ben de bir eşikteydim o anda. Buna sadakat eşiğı de diyebilirsiniz. Çünkü eşofman giymişti ve eşofman giyen erkekler beni derinden etkiler. Onun bedenini en derinimde, derinlikle-

rimde hissetme isteğiyle dolmuş olarak yaklaştım yavaşca. Gözlerimle soyuyordum onu.

“Günaydın. Ahmet Bey değil mi?”

Uyku sersemi “Evet,” dedi.

“Kahvaltınızı saat 09.30’da istemişsiniz. Buyurun.”

Salak salak yüzüme bakıyordu. Uzanıp bir öpücük kondurmamak için bir sebebim yoktu. Hem uyku sersemiydi, daha sonra, *Sana yle gelmiş, uyku sersemi olduğun için yanlış hatırlıyorsun, hem benimle bir şeyler yaşamak istiyorsan bunu açıkça söyleyebilirsin, böyle saçma fanteziler uydurmana gerek yok*, derdim hiç olmadı. Onu öpmüş olduğumu reddederdim.

Gülümsemeye alıştı. Elimden tepsiyi almak için kapıdan uzandı. Bu sırada omzuna attığı battaniye düşüverdi ve belden üstü bütün Çıplaklı-

ğıyla ortaya çıktı. Aman Tanrım. O göğüsler, o karın kasları... Sınanıyor olmalıydım.

Gözlerimi kaçırdım. Söylemeden de edemedim.

“Avrupa’da geceler daha soğuk oluyor demek, senin bünyen alışmış.

Baksana yarı çıplak yatmışsın.”

“Evet,” diye kekeledi. İki hecelik bir kelimeyi kekelemesi hoşuma gitti. Gülümsedim. Daha doğrusu tüm dişlerim görünene dek sııttım.

Utanç içinde ne yapacağını bilemedi. Elinde tepsi vardı. Bir yere koymak istedi. Etrafa bakındı. Uygun bir yer yoktu. Sonra yerdeki battaniye. Ayağı ile geriye itti.

“Markete gidecektik hatırlarsan. Bir saate hazır olur musun?”

Kafasını salladı.

“Tamam o zaman. Ben çıkarken kapını çalarım.”

Sonra dönüp eve yürümeye başladım. Tam kapıya varmıştım ki “Teşekkür ederim kahvaltı için,” diye bağırdı arkamdan. Dönüp baktım. Halen kapının eşiğindeydi. Yarı çıplaktı. Uyku sersemiydi.

“Sana da günaydın sevgilim.”

“Nasılsın? Nasıl geçti ilk gecen?”

“İyiydi.”

“Çok soğuk mu orası?”

“Sayılmaz.”

“Sen şimdi anneannenin örtüsünü de örtmüşsündür üzerine.”

“Tabii ki.”

“Aferin sana.”

“Bugün ne yapacaksın?”

“Yine elli tane saçma toplantı. Artık boş yere proje hazırlamaktan usandım. Yok armudun sapı, yok üzümün çöpü. Bizde de can var. Bir gün cinnet geçirip müşterilerden birinin gırtlığına yapışacağım.”

Arife Ahmet’ten bahsetmedim. Gerek yoktu. Şimdi yersiz kıskançlık yapar, daha da kötüsü atlar gelirdi. Hem Ahmet kimdi ki? Ne diye anlatacaktım?

Tabii bu kadar masum olmayabilirdi de Ahmet’ten bahsetmeyişim. Ve sanırım değildi. Şöyle diyeyim, eğer Ahmet herhangi biri olsaydı ve ben ondan zerre kadar elektrik almamış olsaydım belki de bahsederdim. Ama yok ya, yine de bahsetmezdim. Arif arızanın teki. Hele şimdi işleri de kötü, atlar gelirdi kim olursa olsun. Onun için erkek olması yeterli bir sebepti.

“Dert etme sevgilim.”

“Dert etme diyorsun ama yaşıım otuz üçe geldi ve ben artık yorulduğumu hissediyorum. Acaba seninle tatile gelse miydım bende?”

Bir an için atlayıp gelmesinden korktum. Ama gelme demek olmazdı.

“Bilmem. İyi olurdu aslında.”

“Aman. Benimki de laf. Kolay değil. İşler birikti.”

Tam o anda Ahmet’in giyinmiş bir halde evden çıktığını ve bizim eve doğru geldiğini gördüm. Eyvah! Şimdi zile basacak ve Arif sesi duyup kimin geldiğini merak edecekti. Bomboş site. Ne yalan söylerim ki? Kim olabilir, kimin geldiğini söylerim diye düşünmek yerine telefonu bir an önce kapamak zorunda hissettim kendimi.

“Aşkım, ocakta yumurtam var ve artık kanse-rojen hale gelmek üzere. Şunu yiyip seni sonra arasam olur mu?”

“Bu saate kadar aç mı gezdin sen? Pek yap-mazdın.”

“Sorma dün temizlik yaptım. Eee, zaten yol yorgunuydum, biliyorsun. Ancak...”

Neredeyse kapıdaydı Ahmet. Her an zili çala-bilir, her şeyi mahvedebilirdi. “Kapatıyorum.”

“Bak ne diyeceğim.”

“Sonra dersin aşkım. Yumurta!”

“Tamam. Görüşürüz.”

“Bay bay.”

Telefonu kapadığım anda çaldı kapı gerçekten. Bu kadar olur. İki saniye geciksem olanlar olacaktı demek.

Hiçbir şey olmamış gibi açtım kapıyı. Ahmet giyinmiş, süslenmiş karşımda duruyordu.

Enerjik bir sesle “Hazırım,” dedi.

“Cidden hazır görünüyorsun.”

“Öyleyim.”

“Tamam, hemen geliyorum ben de. İki dakika bekler misin? İstersen içeri gir.”

“Yoo, böyle rahat.”

“Sen bilirsin.”

Gidip giyindim. Aşağı indiğimde kapının kenarına dayanmış duruyordu.

“Haydi bakalım.”

Arabaya binip doğruca markete gittik. Pek konuşkan sayılmazdı. Dün gece de çoğunlukla kendi kendime konuştuğumu farkettim. Ahmet hakkında bildiklerim son derece kısıtlıydı.

Gizemli insanları sevmem. Ama insanlar bana her şeylerini anlatsınlar diye de paralanmam. Keyfi bilir. İsterse anlatır. Ağzını kapatan yok.

Ne kadar da alışveriş delisi biriymiş. Markette ne görse almaya başladı. Araba tıka basa dolmuştu.

“Bu kadar şey aldığına göre uzunca bir süre kalmayı, hatta tüm yılı burada geçirmeyi düşünüyor olmalısın.”

“Abartıyorsun. Çok fazla değil. Hem çoğu dayanıklı ürün. Hiç olmadı dolaplara koyar giderim, amcamlar yazın geldiklerinde yer.”

“Yaza kadar dayanır mı?”

“Sanırım pek çoğu dayanır.”

“Artık çoğu ürün yıllarca dayanacak şekilde üretilip paketleniyor.”

“İçlerine saçma sapan kimyasallar koyuyorlar. Geciktiriciler özellikle, bozulmayı, küflenmeyi

geciktirici maddeler. Bu yüzden bu ürünleri tüketen insanların da öldüklerinde geç çürüdüklerini duymuştum.”

“Artık bu ürünleri kullanmayan kaldı mı ki?”

“Bilmem. Haklısın. Belki kırsal bölgelerde yaşayanlar. Ya da senin gibi balık tutup yiyenler.”

Güldü.

“Konserve reyonu nerede?”

“Konserve mi?”

“Evet, bu akşam ilerdeki kamp alanına gideceğim. Çadır var evde. Amcam da söylemişti zaten.”

“Çadır mı? Koca yazlığı olan insanlar neden bir de çadır alsın ki?”

“Bilmem belki küçükken bizim kuzenlere almışlardır.”

“Kuzenler mi? Murat’tan mı bahsediyorsun? Tamam, biraz dengesiz biri, hatta evet, çift kişilik-

li de diyebiliriz ama bu onu iki kişi saymanı, ondan bahsederken çoğul kullanmanı gerektirmez.”

Bir an için afalladı. Ne diyeceğini bilemiyor-muş gibiydi.

“Hayır canım, sadece onu demedim. Koca sü-lalede başka çocuk yok değil ya.”

“Tabii canım, zaten amcanın geleni gideni bit-mez.”

“Bana mı söylüyorsun?”

“Misafirperver adam, ne yapsın?”

“Öyledir.”

“Kamp kurmak nereden geldi aklına? Rahat batıyor galiba.”

“Doğa ile kucak kucağa olma isteğı belki. Hiç kimse olmadan, tek başıma.”

“Benden bahsediyorsun galiba.”

“Nasıl?”

“Benden başka kimse yok farkettiysen etrafında.”

Yine güldü. Ve o gülüşünden sonra, onun tanıdığım en güzel gülen erkek olduğuna karar verdim.

“Yoo yoo, haklısın aslında. Ama biraz da ormanın içinde olmak belki. Sakın yanlış anlama. Senden rahatsız falan olduğum yok. Aksine dün gece sayende doydum. Sabah sayende güne süper başladım. Teşekkür ederim tekrar kahvaltı için.”

“Bir şey değil.”

“Yani hiç sorun olmaz varlığın. Hatta istersen benimle kamp yapmaya bile gelebilirsin. Bak aç kalmayacağımız kadar çok yiyecek aldım.”

Onunla aynı çadırda mı kalacaktım? Bu, kulağa hoş gelmekle birlikte hazır olmadığım bir şeydi. *Lanet olsun içimdeki şu ahlakçı böceğe*, dedim ve avamlaşma potansiyelimden doruklarına çıktım.

“Evde bir çadır daha var?”

İkinci bir çadır mı? Bak, bu olmadı işte.

“İkinci bir çadır mı? Amcan eskiden çadır mı satıyormuş acaba? İki çadır. İlginç.”

Sonra küçükken bir çadırımın olmasını ne kadar istediğimi düşündüm. Maceracı yanımda çadırını sırtlayıp dağ bayır gezmek isterdi. Tabii bu hiçbir zaman olmadı. Öncelikle ailemin durumu bugünkü kadar iyi değildi ben küçük bir kızken. Çadır almak bizim için lüks bir tüketim olurdu.

Ayrıca içimdeki o baskın, düzen delisi kız, çadır gibi hijyenik olmayan bir ortamda bir dakika dahi duramayacağını belki bin defa tekrarlayıp beni her seferinde bu hayali kurmaktan vazgeçirirdi.

Ama Şimdi koca bir kadın olmuŐtum. Hijyen takıntım azalmıŐtı ve çadır alana Ahmet'le bir gece kurtlar kuşlar arasında sleŐme hakkını bedava veriyorlardı. Hımm.

“Nereye gideceksin?”

“Kamp alanına dedim ya.”

“Ne tarafta kalıyor? Çok uzakta mı?”

“Hayır. Bir saatlik bir yer.”

“Arabayla mı?”

“Yryerek.”

“O zaman araba ile on dakikada gideriz.”

“Geliyor musun yani?”

“İlginç bir teklif. Geri evirirsem sonradan kendime kızacağımı düşündüm.”

SevinmiŐti. Her halinden belliydi bu. Acaba o da beni beğeniyor muydu? Teklifini kabul ettiğim için beni bu gece yatağ a atacağını mı kuru-

yordu kafasında? Hatta dün gece, ilk gördüğü andan beri aklından geçirdiği buydu belki. Benimle yatmak.

Beni arzuluyor olması ihtimali hoşuma gitti.

Hay aklımın içine edeyim! Kamp yapmak mı? Al bakalım. Sürekli bir hışırtı. Sonbaharın bile neredeyse geçip gitmiş olmasına rağmen garip böcek sesleri. Diken üstündeyim.

Tek güzel tarafı Ahmet'in yaktığı ateşte kızarttığımız sosisler, sonra konserveden yemek yemekti. Belki dağ başında olmanın da etkisiyle iştahım açılmış, bir ekmeği mideye indirmiştım barbunya pilaki ile. Kendimden utanacak değilim. Evet, bir ekmeği tek başıma yedim. Bunu ara sıra yaparım zaten.

Ahmet beni izliyor, arada sıra da gülümsüyordu.

Kendime şaşıyordum. Tamam, rahat biriydim, kolay arkadaş olurdum insanlarla ama bu kadar çabuk kaynaştığım kişilerin sayısı da bir elin parmaklarını geçmezdi. Daha dün tanıştığım adamla dağ başına gelmek. Dediğim gibi yakışıklı olduğu içindi sanırım. Hepsinin temelinde yatan bu olmalıydı. Bu kadarını düşünebiliyordum. Öyle yakışıklı, öyle çekiciydi ki Ahmet, içimde bir ses, *Başıma bir şey gelirse bundan gelsin*, diyordu mutlaka. Hatta duyar gibiydim o sesi.

Ahmet sakın biri. Yetenekli elleri vardı. İki çadırı yarım saat içinde kurdu. Sonra etraftan çalı çırpı toplayıp ateşi yaktı.

“Pek konuşmuyorsun.”

“Sanırım sessizliği dinlemek daha çok hoşuma gidiyor.”

“Sessizlik mi? Duymuyor musun? Ateşin çıtırtısı, yaprakların hışırtısı, böceklerin sesleri. Hayret bu mevsimde halen böcek var.”

“Evet, pastırma yazını bekliyorlar. O geçtikten sonra ortadan kaybolurlar.”

“Pastırma yazı mı? O kasımın başında olmaz mı?”

“Buralarda biraz geç olur.”

“Buraları iyi bilir gibisin.”

“Aslında pek değil. İyi bir belgesel izleyicisiyimdir sadece.”

“Buralarda pastırma yazının geç geldiği hangi belgeselde var ki? Ya da ne detaylı belgeseller çekiyorlarmış böyle.”

“Akdeniz iklimi ile ilgili aslında. Yani tam olarak buraya özgü değil. Akdeniz’de olduğumuz için öyle söyledim.”

Gülümsedim. Arada bir bana baktığını farke-
diyordum. Bakışlarımız karşılaşıyordu. Markette
düşündüklerim geliyordu aklıma. Benden hoşla-
nıyor mu acaba? Beni arzuluyor mu? Çirkin biri
sayılmam. Belki onun yanında sönük kalabilirim
ama hayır, bana çirkin diyemez. Hem çekici ol-
duğumu düşünürüm hep. Ve böyle düşündüğüm
için çekici de olurum her zaman. Zaten iş kafada
bitiyor. Gerisi teferruat.

İstesem Ahmet'i iki dakikada yatağa atardım.
Kadın isterse. Kimin romanıydı o. Zevkle oku-
muştum. Kaç yıl önce? Ooo, çocuktum herhalde
okuduğumda. Rahmetli anneannemin kütüpha-
nesinden. Anneannem sadece aşk romanları okur-
du. Annem de, teyzem de gülüp geçerdi ama ben
onun içinde ne fırtınalar koptuğunu ve bu fırtına-
ları ancak o romanlarla dindirdiğini bilirdim.

Kerime Nadir, Muazzez Tahsin, Esat Mahmut... Daha niceleri. Kitapları koleksiyonlar halinde adeta, dizi dizi dururdu. Anneannem tekrar tekrar okurdu o romanları. Yaşayamadığı aşkları yaşırdı. Hatta belki daha fazlasını kurardı zihninde. O Adnanlar, Vedatlar, Kamuranlar ve Muratlarla yatağa girerdi fantezilerinde. Dedem öldüğünde benim yaşımda olduğunu düşündüğüm zaman anlamıştım onu. Onun zamanında iki çocuklu dul bir kadının başkasına varması da kabul edilebilir değildi belki. Şimdi de çok farklı değil ya. Ama belki artık daha kolay. Daha hızlı. Daha değersiz.

Mesela ben. Dün biri ile tanışmıştım. Bugün onunla dağ başındaydım. Tamam, bu ille onunla yatacağım anlamına gelmiyordu ama o romanlarda ve o zamanlarda bir kadının böyle bir şeye kalkışması cinayet olurdu.

“Ne oldu, sustun?”

“Olur bazen. Hangimizin karanlığı yok ki?”

“Nasıl yani?”

“Bilmem ki, garip hissettim kendimi birden. Seninle böyle dağ başında. Bir başıma. Kadın başıma.”

Birdenbire asıldı yüzü.

“İstersen dönelim hemen. Ben gelmek istediğini sanmıştım.”

“Yooo. Tabii ki istedim gelmeyi. Kolumdan çekip getirmedi. Ama ne bileyim... Aslında anneannem geldi aklıma.”

“Anneannen mi?”

Nasıl anlatırdım ki tüm bunları ona?

“İstersen yatalım ha? Geç oldu.”

“Tamam.”

“İyi geceler.”

“Sana da. Bir sorun olursa nerede olduğumu biliyorsun.”

Bir ima mıydı bu? Bir şeyler mi söylemek istemişti bana. Düşünmek istemedim. Anneannemle doluydum hala.

Çadırlarımıza geçtik.

Birkaç saat sonra olmalı. Titreyerek uyandım. Donmak üzereydim. Aman Tanrım. Soğuk her yandan sinsice süzölmüş, koynuma girmişti. Ellerimi hissetmediğimi farketdiğimde paniğe kapıldım. Kalkmam kolay olmadı. Güç bela çadırın fermuarını açtım. Karanlıktı. Fener. Fener neredeydi? Ateş çoktan sönmüş, külleri bile kalmamıştı. Karanlıkta ellerim ve ayaklarım sızlayarak yoklaya yoklaya feneri buldum. Uyku sersemliy-

dim bir de. Fenerle etrafı taradım. Bir ormanın ortasında olduğum gerçeği ile o zaman karşı karşıya geldim. Her şey korkunç görünüyordu.

Ahmet! Onun çadırını aradım. Bulamadım bir an için. Tam bağıracaktım ki... İşte oradaydı çadırı. Feneri çadırının üzerinden ayırmadan oraya doğru ilerledim. Ayağım takıldı. Bir şeyler düştü.

Çadırın yanına geldiğimde Ahmet fermuarı açmıştı. Feneri yüzüne tuttum.

“Sen misin?” dedi.

“Donuyorum,” dedim.

“Yanıma gel istersen.”

Hiçbir şey söylemeden çadırına girdim. Ahmet uyku tulumundan çıkmıştı ve aman Tanrım, yine belden üstü çıplaktı. Ben donmak üzereyken o yarı çıplak yatıyordu.

“İstersen gir şu tulumun içine, daha sıcak.”

Dediğini yaptım. Gerçekten de sıcaktı tulumun içi. O dışarda oturmuş bana bakıyordu. Öylesine şefkatle, aşkla bakıyordu ki bana. İçim sanki tulumu girdiğim için değil de onunla göz göze geldiğim, onunla aynı çadırda olduğum için ısınmış gibi hissettim.

“Küçükken anneannem ellerimi ellerinin arasına alırdı üşüdüğümde.”

Hiçbir şey demeden geldi. Tulumun fermuarını açtı. Ben dünden razı, ellerimi uzattım. Ellerimi ellerinin arasına aldı.

“Sonra ellerimi ağzına götürür sıcacık nefesi ile onlar ısıtırdı.”

Aynen söylediğim gibi, ellerimi dudaklarına götürüp nefesi ile ısıtmaya çalıştı. Tüm bu süreçte gözlerimizi bir an olsun birbirimizden ayırmamıştık. Büyülenmiş gibiydim. Sonra kendime hakim olamadım.

“Sonra hala ısınmamışsa bedenim, yanıma uzan-
nırdı.”

Ahmet uyku tulumunu aralayıp yanıma uzan-
dı. Fermuarı çekti yavaşça. Artık bedenlerimiz iç
içeydi. Arkamı döndüm. Bana sarıldı. Kollarını
göğsümün üzerinde kenetlemişti. Öylece kaldık
bir süre. Ve onun bana sarılmışken titrediğini
hissettim.

“Üşüyor musun?”

“Hayır.”

Demek üşümekten değildi titremesi. Yüzümü
döndüm ona. Başımı göğsüne sakladım. Kokusu-
nu içime çektim. O an ne kadar güzel, ne kadar
da değerli bir andı. İleri gitmek için hiçbir şey
yapmamış olması, yapmaması ne kadar da büyü-
lüydü. Sadece sarılıyordu bana. Anneannem gibi.
Ne kadar mutlu olduğumu anlatamam.

Başım göğsünde Sabahattin Ali'nin bir şiirini
mırıldanarak uyuyakalmışım.

Başını göğsüme yasla sevgilim

Güzel saçlarına dolaşsın elim

Bir gün ağlayalım bir gün gülelim

Sevişen yaramaz çocuklar gibi

Son olarak uykuya dalmadan önce onun göğsünü öptüğümü ve ona teşekkür ettiğimi hatırlıyorum.

Rüyamda kendimi geniş bir kırdan gördüm. Bahar olmalı. Hafif bir rüzgar esiyor, ama sanki bana dokunmadan etrafımdan dolanıp geçiyordu. Öyle usul usul esen, uslu bir rüzgar. Anneannem az ötemde durmuş kitap okuyordu.

Yanına gittim.

“Ne okuyorsun anneanne, yine o *Hıçkırık*’ı mı?” dedim.

“Bu başka bir roman Sevda, bak,” dedi.

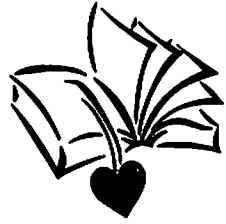
Elindeki kitabı gösterdi bana.

Dört Günlük Bir Aşk yazıyordu kapağında kitabın.

“Ne anlatıyor bu kitap anneanne? Nasıl bir aşk o?”

“Çocuklara anlatılmaz öyle aşk meşk. Büyüyünce sen de okursun,” dedi.

27 Kasım, Cuma

Sabah onun kollarında uyandım. Hala sıkıca sarıyordu beni. Kaybetmekten korkuyormuş gibi. İlk anda hoş bir duyguydu. Ama daha sonra, açıldıkça, ne gibi bir boka battığımı anladım. Dün gece olanlar, sarılması, elimi elinin içine alması, nefesini vermesi ve bununla yetinmesi. Sonra kokusu, göğsünü hissetmek, tüm bedenini...

Saçmalıyordum. Aşk değildi bu! Aşk değildi. Ama neden hala onun kollarındaydım? Neden kalkıp çıkmıyordum dışarı? Hızla arabaya gidip, onu böyle bırakıp dönmüyordum eve?

Yaptım. Hemen silkinip kollarından kurtuldum. Sonra fermuarı buldum. Açtım. Kaçarcasına çıktım çadırdan. O hayretler içinde bakıyordu bana. Gözlerim dehşetle bakıyor olmalıydı. Hemen üstümü başımı aldım çadırıma gidip. Koşarak uzaklaştım. Kamp yerinin girişine park etmişim arabayı. Bindim. Hızla eve döndüm.

Kendimi yatağa attım doğruca. Sonra ellerimi, saçlarımı koklarken yakaladım kendimi. Onun kokusu. Onun kokusunu arıyor, onu kokluyordum. Neler oluyordu böyle? Onunla bir gece geçirmiştim şunun şurası. Aramızda bir şey olmamıştı. Birbirimizi öpmemiştik bile.

Birden hatırladım. Göğsünü öpmüştüm. Uyku sersemi. *Hayır, uykuya suç atma. Gayet kendindey-*

din bunu yaparken! Ne kadar da güzeldi onu öpmek. Onun öylece, hiçbir şey yapmadan benim yanımda

yatması. Mükemmel fiziğine, bu kadar tavizkar olmama rağmen. Tanrım, çıldıracaktım.

Benim bir ilişkim, bir sevgilim vardı. Onunla mutluydum. Şimdi ne olmuştu böyle? Sadece bedensel bir şey değil. Cinsellik değil sorun olan. Onu daha önce de yaptım. Hem de Arif'in tanıdığı biriyle, yıllardır hoşuma giden bir iş arkadaşı ile yattım. Bundan dolayı vicdan azabı duydum tabii ama kaldırılamayacak bir şey değil. Bu seferki başka. Ben Ahmet'e aşık olduğumu hissetmiştim bu sabah. Onun koynunda huzurluydum, mutluydum. Onunla saatlerce uyumak, saatlerce oynamak, konuşmak istiyordum. Sorun olan, tehlikeli olan buydu.

Dayanamadım. Arif'i arayıp her şeyi söylemek, çabuk gel demek geçti içimden. Yapamadım. Bir süre dinlenmem gerekiyordu. Kendimi yatağa bıraktım. Yorganı, anneannemin örtüsünü başıma kadar çektim. Deliksiz bir uykuya daldım.

Kapı sesi.

Biri kapıyı çalıyordu. Uyandım. Kapıya gittim. Açtım. Karşımdaydı.

"Selam."

"Selam."

"Merak ettim seni. Bugün öyle gidince."

"İyiyim."

"Aslında iki saat oldu buraya geleli. Arabanı gördüm. Ama evde hareket yoktu."

"Uyuyordum."

“Anlıyorum. Bak, dün gece...”

Bir gece öncesi gözlerimin önüne geldi yine. Dahası tüm bedenimle yaşadım her şeyi sil baştan. Ne suçu vardı? Böyle yabani, anlaşılmaz davranmam anlamsız ve çirkindi. Hiçbir şey yapmamıştı ki sonuçta. Dokunmamıştı, yararlanmak istememişti.

“Ne olacak canım. Dün gece değil sorun. Sabah uyanınca, uyku sersemi işte, bazı şeyleri doğru değerlendiremiyor insan. Hem...”

Bir sevgilim var demek dilimin ucuna geldi. *Bir sevgilim var, ama bana sarılmandan, gece özveriyle beni ısıtmaya çalışmandan tahmin edemeyeceğin kadar haz aldım, diyemedim. Lanet olsun. Diyemedim işte.*

“Kusura bakma. Neden kusura bakma dediğimi de bilmiyorum ya.”

“Kusura bakılacak bir şey yok. Sen sadece... Ben ne diyorsam onu yaptın. Sonra nazıktın. Durumdan yararlanmaya kalkmadın. İleri gitmedin.”

“Kusura bakma.”

Neden kusura bakma diye tekrar ediyor bu dememe kalmadan bir hamle yapıp beni

dudaklarımdan öptü. Sıkıca sarıldı yeniden. Bedenimin eridiğini, kolları arasında parçalandığını hissettim. Kontrolümü bu defa kaybetmiştim. O an, o ne isterse yapabilirdim. Beni sürükleyip içeri götürebilir, yatağa yatırıp saatlerce sevişebilirdi.

Neden karşı geliyordum ki hem, niye karşı koyuyordum? Kaçmanın bir anlamı var mıydı? Koca sitede, koca dünyada bir ben, bir oyduk.

Yavaşça uzaklaştı.

“Kusura bakma. Sandığın gibi değil. Senden hoşlanıyorum. Hatta daha da fazlası galiba. Böyle şeyleri nasıl dile getireceğimi bilemem, hep elime yüzüme bulaştırırım ama şunu bilmeni istiyorum, senden hiçbir şey istemiyorum. Sen istemedenden hiçbir şey olmayacak. Dün geceki gibi. Sen ne dersen, ne kadarını istersen o. Ama benim için büyük bir zevkti bunu bil. Bütün gece sana sarılmak sen uyurken saçlarını koklamak.”

Ya Rabbim neler diyordu böyle? Benden hoşlanıyor muymuş, hatta daha da fazlası. Öylece bakakaldım.

“Şimdi gidiyorum. İstersen bir daha görüşmeyiz. Görmezsin beni. Ama nerede olduğumu biliyorsun. Hem bu akşam yemeği bende yeriz ister-

sen. Dediğim gibi sadece sen istersen, her şey senin istediğin gibi olacak.”

Sonra dönüp hızla uzaklaştı.

Ahmet yakışıklı bir adamdı. Onu istiyordum. Onunla beraber olmamam için de hiçbir sebep yok sonuçta. Neden olmasın ki? Bekar bir adam. Ama Arif. İşte sorun oydu. Benim bir sevgilim vardı. Daha önce de dediğim gibi sadece tensel bir şey olsa... Her an daha derinlere, yüreğimin ve beynimin derinlerine nüfuz etme ihtimali olmasıydı bunu böyle tehlikeli kılan. Nerede duracağımı, nasıl bitireceğimi bilemezsem ne olacaktı? Korkuyordum. Tek sebebi bu.

Buna karşın Ahmet her şeyiyle gözümün önüne geliyordu. Engelleyemiyordum bunu. Acaba

gitsem ona, bir şeyler yaşasam. Bir-iki gün. Sonra dönsem İstanbul'a. Hiç yaşanmamış gibi bu birkaç gün. Başarabilir miydim bunu?

Aksi takdirde hemen dönmem gerekirdi. Burada kalmak sadece tehlike demekti bir yerden sonra. Ahmet bu kadar yakınlardayken her an kendimi kaybedebilirdim.

Kafamda Arife karşı hissettiklerimi tartıyordum. Seviyor muydum onu? Cevap evetti. Arif'i seviyordum. O hayatımı birleştirmek istediğim adamdı. O benim erkek arkadaşımdı. Yıllardır birlikteydik. Dört yıl neredeyse. Ama halen güzeldi onunla seks yapmak. Onunla yemeğe çıkmak. Birlikte bir DVD izleyip film üzerine saatlerce konuşmak. Hem artık ortak bir dil vardı aramızda. Tüm ilişkilerde oluyor mu bilmem ama biz bir işaret dili geliştirmiştik. Artık gak

guk diyerek ya da basit el işaretleri ile anlaşılabiliyorduk. Başka kimsenin anlayamayacağı mimik ve jestler, sesler.

Şimdi bir-iki günlük bir aşk için tüm bu konfordan vazgeçemezdim. Yapamazdım bunu.

Ama içimden bir başka ses, *Ya Ahmet doğru insansa, seni Arif'ten daha mutlu edebilir, böyle kolayca harcama*, diyordu. Bilmem ki, olabilir mi? Aslında neden olmasındı. İdeal eş, ruh eşi diye bir şey vardı. Ahmet benim ruh eşim olabilirdi. Buna da bir engel yoktu.

Uzun süreli ilişkilerin açmazıydı bu. Artık ilişki yaşadığınız insan değil, ilişkinin kendisi bağlayıcı bir hale geliyordu. Kendinizi sevdiğinizi yahut sevdiğinizi sandığınızı değil, bir şekilde süregelen ilişkinizi düşünürken buluyordunuz. Bu ne derece doğru? Ne derece tatmin ederdi bir insanı?

Kafam karmakarışıkty. İçinden ıkamayacağım gün gibi aşıkardı. Bu iş olmayacaktı. Beceremeyecektim. Elime yüzüme bulaştıracaktım belli ki.

İçimdeki kontrol delisini iş başına çağırıyordum. Ancak o sayede hem burada kalabilir, Ahmet'le bir şeyler yaşayabilir, hem de iki gün sonra hiçbir şey yaşanmamış gibi dönebilirdim.

Ahmet'e anlatırdım hiç olmadı. *Böyle böyle, burada geçen birkaç gün içinde güzel bir şey yaşadık, ama bu kadardı, fazlası yok, söz konusu değil, unutmalıyız, derdim.*

Hem kendisi diyordu. Her şey benim isteğimle, benim istediğim kadar olacaktı. Neden, evet neden yaşamayayım? Bu denli istiyorken hem de.

Pencereden dışarı bakmıştıım. Gün uzakta batıyordu. Ahmet yandaki evde, zemin katta gölgesini seçiyordum. Bir şeyler yapıyor olmalıydı.

Acaba ne düşünüyordu şu anda? Davetine karşılık vereceğimi, akşam yemeğini onunla, evinde yiyeceğimi düşünüyor muydu? *Umarım düşünmüyordur*, dedim. Onu şaşırtmak istemiştim.

Bir saat sonra kapıyı çaldım. Karar verdikten sonra zor olmadı. Aklım yattı. Biraz acımasız, biraz ahlaksız belki ama kime göre? Otuz yaşında bir kadındım sonuçta ve canımın istediği gibi yaşayabilirdim. Kimse bana hesap soramazdı.

Kapıyı açtığı zaman yalandan şaşırmış gibi yaptı. Geleceğimi tahmin etmişti sanırım. Bunu içeri girdiğimde karşılaştığım tablodan da anlıyordum. Güzel bir softa kurmuştu. Balık, salata, şarap, koca bir peynir tabağı. Bu kadar peyniri benimle birlikteyken mi almıştı?

Önceki geceden ya da o gün yaşananlardan bahsetmedik hiç. Her şeyi sıfırlamış gibiydik. İki

yabancı. Sanki netten tanışıp buluşmuş iki kişi. Bir süre sonra hoşuma

gitmeye başlamıştı bu durum. Sofraya geçmek isteyip istemediğimi sordu.

“Daha önce tanışsak daha iyi olmaz mı?”

“Nasıl yani?”

Garip bir tedirginlik. *Kötü bir şey mi söyledim acaba,* diye düşünüyor olmalıydı. Açıkladım.

“Her şeyi sıfırdan almaya karar verdim. Öyle olunca yeniden tanışmamız gerekiyor.”

Hemen yeni bir isim ve geçmiş kurdum kafamın içinde.

“Merhaba ben Alev.”

Şaşırdı. Ne diyeceğini bilemiyordu.

“Haydi ama,” dedim, “Oyun oynuyoruz işte. İki farklı kişiyiz artık. Biz biz değiliz.”

Gölümsedi.

“Ben de Ozan.”

“Tanıştığımıza memnun oldum Ozan. Ben Manisa’dan geldim. Bir toprak ağasının kızıyım.”

“Manisa’da mı? Orada toprak ağaları olduğunu bilmiyordum.”

Salak herhalde. Ama salaklığı bile çok tatlıydı.

“Haklısın. Aslında Mardin’de ağaydı babam. Ama bu tarafa göçtük birkaç yıl önce. Şimdi Manisa’nın yarısı bizim. Annem-babam orada kaldı. Ben sıkıldım biraz. Soluk almak istedim ve buraya geldim.”

“Güzel bir hikaye.”

“Ya sen?”

“Ben sıradan bir balıkçıyım. Hiç kimse yani. Öylesine biri.”

“Sıradan bir balıkçı için güzel bir evde yaşıyorsun.”

“Evet, amcam sağolsun. Onun evi.”

Bir an için oyunu bozduğunu, söylediği Şeyin gerçek olduğunu farkettti ve hemen toparladı.

“Amcam eroin kaçakçısı. Şu anda İnterpol kırımızı bültenle arıyor kendisini. Yurtdışında bir yerlerde. İnan aylardır ben de haber alamıyorum. Ve evinin böyle boş durmasına iim elvermedi. Birkaç günlüğüne gelip keyif yapayım dedim.”

“Bir balıkçı için ilginç bir ailen var.”

“Sorma. Sadece amcam da değil aslında. Ama boşver Şimdi bunu. Bak senin için tuttuğum, sonra da kızarttığım balıklar soğuyacak.”

“ok naziksin Ozan. Balık sevdiğimi biliyor olmana Őařırdım ayrıca.”

“Bilmiyordum. Basit bir balıkıyım dediğim gibi. İşim bu. Balık tutmak, sana sunabileceğim bir tek bu var.”

“Teşekkür ederim.”

Sonra masaya geçip yemeğe başladık. Müzik setine bir CD koydu. Cesaria Evora. Öyle bir gece için biçilmiş kaftandı. ‘Çıplak ayaklı kontes’ diyorlarmış onun için. Konserlerine çıplak ayakla çıktığı için herhalde.

“Kız arkadaşın var mı Ozan?”

“Yok. Sıradan bir balıkçıyı çekici bulmuyor insanlar.”

“Sen sıradan bir balıkçı değilsin ki, çekici, yakışıklı bir balıkçısın.”

Şarabın etkisi herhalde. İyice açılmıştım.

Bu takma isimler ve iliştilenmiş kimlikler belki de kendimden soğumamak için uydurduğum bir şeydi. Ne o Ahmet, ne ben Sevda'yım artık. Onun kim olduğu önemli değildi aslında. Ben Sevda olmayayım da. Yeterdi bu kadarı.

Sevda, Arif'le birlikteydi çünkü. Başkasını se-
vemez, başkasıyla yatamazdı. Kurallar böyle be-
lirlenmişti.

Bir süre sonra dans etmek istemişti canım.

“Benimle dans eder misin Ozan?”

“Tabii ki Alev. Bütün bir gecemi seninle dans
ederek geçirebilirim. Ama şimdiden uyarayım.
Fazla bir şey bekleme.”

“Neden?”

“Bak hemen de unutuyorsun. Basit biriyim
ben. Fazla flörtüm olmadı. Partilere, danslara git-
medim.”

“Unutmuşum bir balıkçı olduğunu. Ama in-
san balıkçı olduğu halde dans da edemez mi?”

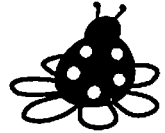
“Çok zor. Hayat bir balıkçı için kolay değil.
Danslara, parti ya da davetlere gidecek bir duru-
m olmadı hiçbir zaman.”

“Anlıyorum balıkçı. Sorun değil. Sadece kendini bana bırak. Ben seni yönlendiririm.”

“Öyle olsun.”

Sodade. Galiba çalan parçanın adı buydu. Bir yerden hatırlıyordum. Belki bir ara dinlemiştim defalarca. Bazen bir şarkıya takar, günlerce dinlerim. Ama sonra bir başkası gelir, onun yerini alır. Eski şarkı bir süre sonra unutulur gider. *Sodade* diyordu Evora, kim bilir ne anlama geliyordu bu. Sesi yorgundu. Sanki birisi zorluyordu söylemesi için. Komik gelmişti böyle düşünmek bir an için. Gülümsedim.

“Ne oldu? Çok mu beceriksizim?”

Ahmer -Ozan- kollarımdaydı şimdi. Odanın ortasında dönüyorduk. Ellerini belimde kenetlemişti. Bedenlerimiz birbirine sürtünüyordu dans ederken. Tahrik oluyordum.

“Hayır yakışıklı, seninle ilgili değil. İçimden bir şey geçirdim. Ona güldüm.”

“Peki.”

“Merak etmiyor musun içimden geçenleri?”

“İçinden geçen ben değilsem umrumda değil.”

Çocuk gibiydi. Evet evet, erkeklerin en çok bu çocuk gibi oluşlarını seviyordum. Bunu bir kez daha anlamıştım.

İçmek istiyordum. Ozan'ın -Ahmet- kollarından kurtulup kadehimi doldurdum. Büyük bir yudum. Şarabın tadı hiç olmadığı kadar güzeldi ve sarhoş olmak istiyordum belli ki. Çünkü isteyince sarhoş oluyordu ancak insan. Öbür türlü bir süre sonra midesi bulanmaya başlıyordu sadece. Yani bu benim için böyleydi genellikle.

Ama o anda uçuyor gibiydim. Ona seslendim “Ahmet,” diye.

Dönüp “Ozan,” dedi kızarak. “Benim adım Ozan. Efendim?”

“Özür dilerim. Biraz sarhoşum.” Sonra kollarını ona doğru açtı. “Senden gelip beni sıkıca sarmanı rica ediyorum. Yoksa düşeceğim.”

Yanıma geldi. Ben de bir-iki adım atmayı denedim, sendeledim.

Hızla gelip tuttu beni. Kollarının arasına aldı. Gözlerine bakıyordum. Gözlerime bakıyordu. Öpüşmeye başladık birden.

Dudakları sertti. Etli. Dudaklarımla dudaklarını hissetmeye çalışıyordum. Üst dudağını iki dudağımın arasına alıp emiyordum. Sonra alt dudağını. O ürkek, çekingendi. Ben ne yaparsam uyum sağlamaya çalışıyordu. Soluk alıp verişlerini hissediyordum. Soluk alıp verişleri hızlıydı. Burnundan verdiği sıcacık nefesi hissediyordum.

Nefesi şarap kokuyordu. Ağzı da öyle. Nefesi daha da sarhoş ediyordu beni.

Derken yavaşça kavradı belimden. Ayaklarımın yerden kesildiğini hissettim. Beni kaldırıp az ötedeki kanepeye götürdü. Boylu boyunca uzandım kanepeye. O bu sırada gömleğini çıkarıyordu. Gözleri sürekli benim gözlerimdeydi. Elleri nasıl da hızlıydı.

Belden üstü çıplaktı şimdi. Onu istiyordum. Onu üzerime uzanması, onun tüm ağırlığını vererek üzerimde olması. Altında eziliyordum sanki. Kemiklerim kırılacaktı neredeyse. İri elleri göğüslerime gitti. İki göğsümü aynı anda kavrayıp sıktı ve ben zevkten adeta inlemeye başladım.

“Seninim,” dedim. “Seninim.”

28 Kasım, Cumartesi

Sabah uyandığımda bir öncekinden biraz daha farklı hissediyordum. Daha doygun, daha huzurlu. Koynunda yattığım adama dönüp baktım. O hala uyuyordu. Bütün gece sevişmiştik onunla. Harikaydı her şey. Arif le hiçbir zaman olmadığı kadar iyi. Ne kadar da zarifti. Hiç incitmeden, hiç yakmadan canımı. Sürekli ne istediğimi anlamaya ve beni tatmin etmeye çalışmıştı.

Bir ara, sevişmenin sonlarına doğru kulağıma eğilip, *Seni ne kadar sevdiğimi bilemezsin*, dediğini

hatırladım birden. Oyunun bir parçası olmalıydı. O zaman bilincine varmamıştım. Beni seviyordu demek. Hoş. Balıkçı ile ağanın kızının aşkı. Gülmsemiştım.

Ahmet özel biriydi, bu belli. Onu tanımıyordum doğru düzgün. Şunun şurası üç gün geçirdik birlikte ama anlamak için alim olmaya gerek yoktu. İnce, eğitilmiş, düzgün biriydi.

İstemedenden de olsa Arif'le onu karşılaştırıyordu zihnim. Yatakta Ahmet iyiydi. Tip olarak da on basardı Arif'e. Belki parasal açıdan Arif iyiydi. Ama Ahmet'in yaptığı alışveriş geldi hemen aklıma. *Öyle rahatça harcayabildiğine göre az çok parası olmalı*, dedim. Of, bunları düşündüğüm için deli olmalıydım. Çok ayıptı. Ne karar vermiştim? Bir-iki gece geçirecektim Ahmet'le, zaten sonra dönmem gerekiyordu İstanbul'a. İş güç.

Arif niye aramadı sahi? İki gündür görüşmediğimizi farkettim. Anlayışlıdır. Buraya gelip kafa dinlemek istediğimi bilir, fazla bulaşmazdı bana. Ama tek başıma koca sitede olduğumu biliyordu, hiç yoktan kontrol etmek için arayabilirdi.

Acaba o da beni aldatmış mıdır, diye düşündüm. Sanmıyordum. Erkekler her zaman aldatır, en iyi görüneninin köküne kibrit suyu der bazıları ama sanki Arif bir istisnaydı. Ya da tam bir usta. Tabii o da olabilirdi. Düşünsenize, aslında beni defalarca aldatmıştı ve öylesine ustaydı ki aldatmak konusunda, hiç farketmemiştim.

Bu benden de kaynaklanabilirdi. Yani belki görememişim. İlgilenmemiştim. Ya da tahmin etmemiştim.

"Ne düşünüyorsun?"

Uyanmış bana bakıyordu. Gözleri uyku mahmuru.

“Düşünüyor gibi mi gözüküyorum?”

“Deminden beri gözlerimi dikmiş sana bakıyorum. Farketmedin.”

“Bana her bakanı farketseydim işim işti.”

“Diyorsun.”

Gülümsedik.

“Benim eve gitmem lazım.”

“Kahvaltı?”

“Yapmam gereken işler var.”

“Tatile, dinlenmeye geldiğini sanıyordum.”

“Öyle. Ama işler güçler beni bekliyor. Dergiye gelen pek çok yazı var. Onları okuyayım bari hazır burada huzur içindeyken.”

“Sen bilirsin.”

Aslında okumam gereken yazılar yoktu. Yanıma aldığım bir şeyler vardı tamam, ama öyle

acil değildi. Döndükten sonra da okurdum rahatlıkla.

Hem şu Arif'in aramamasına da takılmıştım. Neden aramamıştı iki gündür? Bir haltlar mı karıştırıyordu? Eve gidip arayacaktım.

Üstümü giyip çıktım. Ahmet yatakta beni seyrediyordu. Ne kadar da çekiciydi. Sabah sabah şöyle doyurucu bir seks fena olmazdı. Sabahları tehlikeli. Çok, çok tehlikeli oluyordu.

Neyse ki çıkmayı başarmıştım kazasız belasız. Gözüm arkadaydı. Aklım yorganın altında kalmıştı ama boşverdim. Daha bir-iki gün buradaydım nasıl olsa.

*İnsanın sevgilisini aldatması garip bir duygu, di-
yordum yolda. İlk sefer, daha yatağa girmeden
müthiş pişmanlıklar yaşayacağımı, acı çekip kah-
rolacağımı sanmıştım. Ama böyle olmadı. Yani*

tamam biraz garip hissediyordu insan. Ama hepsi bu.

Eve girdiğim zaman yıkanmak istediğimi farkettim. Ahmet'in kokusundan kurtulmam gerekti sanki. Mis gibi kokuyordu teni.

Sonra şu balıkçı ile ağanın kızı hikayesi geldi aklıma. Ne komik. Nasıl da aklıma geliverdi o an. Ve Ahmet nasıl da başarı ile canlandırmıştı balıkçı rolünü. Hatta öyle iyi canlandırmıştı ki bir ara, seks sırasında, parmaklarından birini emerken tuz ve balık tadı alır gibi olmuşum. *Belki de akşam pişirirken sinmiştir,* dedim.

Telefonum çaldı. Arif ti.

“Neredesin sen?”

“Asıl ben sana sormalıyım sanırım.”

“İki gündür aramayan ben mi oldum şimdi?”

“İkimiz de aramadık mantıken.”

“En son konuşmamızda ocakta yumurta var diye neredeyse suratıma kapatan sendin. Hem lafımı da ağzıma tıkmıştın. Sonra hiç mi merak etmedin ne diyecek bu adam diye.”

Haklıydı Arif. Ahmet geliyor diye aniden kapatmıştım telefonu. Ama o sırada bir şey demeye hazırlandığını, çalıştığını farketmemiştim.

“Ne diyecektin?”

“Hatırlamıyorum.”

Güldüm.

“Şapşalım benim. Unuttun mu söyleyeceklerini?”

“Şakaya vurma. Sana sinirliyim şu anda.”

“Sinirini yerim senin. Beni özledin mi?”

Bir an için sustu. Kızgınlığını ve küskünlüğünü sürdürüp sürdürmemeyi düşünüyor olmalıydı.

“Özledim.”

Zeytinyağı gibi üste çıkacaktım illa.

“Özlesen arardın yalancı!”

“Ya sen? Sen de özlememişsin.”

“Ben tatildeyim canım.”

“Öyle mi? Sen gelince ben de gideyim şöyle beş-altı günlüğüne.”

“Keyfin bilir.”

“Demek bu kadar umrunda değil.”

“Yaaa... Arif yeter aşkım. Tabii ki umrumda. Buraya geldiğimden beri yeni bir şey yazmaya başladım.”

“Roman mı?”

“Uzun bir öykü.”

Neden böyle salak bir yalan söylemiştim ki? Şimdi döndüğüm zaman sormayacak mıydı hani yazdığın diye. Ne gösterecektim? Gereksiz yalanlar söyleyip işleri yokuşa sürmekte üstüme yoktu. Çevirmeye çalışıyordum.

“Ama dün geceden beri tıkanıdı biraz. Demin sen aramadan okuduğum zaman da itildim sanki. Aptal bir hikaye.”

“Ne ile ilgili?”

“Aldatmak.”

“Çekici bir konu.”

“Sahi ben yokken oralarda bir haltlar karıştırmıyorsun değil mi Arif? Biliyorsun kuşlar gelir söyler bana.”

Küçükken anneannem sakına saklana, gizlice yaptığım şeyleri bir bir söylerdi bana. Örneğin bir bardak kırmış, camdan fırlatıp atmışım değil mi, o gelir, *Bir bardak mı kırdın sen*, derdi. Yelkenleri fora edip, *Nasıl biliyorsun, nasıl anlıyorsun anneanne*, derdim. *Kuşlar gelip söyledi*. Cevabı bu olurdu.

“Senin üstüne gül koklar mıyım ben?”

“Şanslısın. Koklanacak tek çiçek gül değil.”

“Komiksin. Sıkılmıyor musun orada?”

Hayır. Ahmet gibi birinin yanındayken nasıl sıkılırdı ki insan?

“Biraz. Keşke sen de gelseydin.”

“Atlayıp geleyim hemen.”

Allah korusun.

“Artık çok geç. Sanırım yarın akşam dönerim.”

“Öyle mi? Söylemene sevindim. Alev’e söyleyeyim de yarın evine gitsin.”

Birden boş bulundum.

“Alev mi? O da kim?”

“Metresim.”

Hayatın garip tesadüflerinden biri belki. Alev demek. Belki de telepati denilen şey ciddi var-
dır. Zihinden zihne bir kanal. Şimdilik tam ola-
rak kullanamıyoruzdur bu yetimizi de ufak parla-

malarla kendini göstermeye çalışıyordu. Arif'in Alev adını kullanması tesadüf müydü yoksa?

"İyi hadi bakalım. Yarın bekliyorum."

"Gece geç gelirim."

"Tamam."

Evet, yarın gece dönmek mantıklıydı. Belki bu gece yine Ahmet'le bir şeyler yerdim. Sonra sabaha kadar sevişirdik. Kollarında uyurdum yine. Düşüncesi bile tahrik ediyordu beni. İlk günkü yoğun duygusallık yerini tensel bir açlığa bırakmıştı. Yarın Ahmet'e geri döneceğimi ve bir daha görüşemeyeceğimizi söylerken de rahatsız olmayacaktım sanki. Yine de böyle hoş bir adama daha büyük bir şans vermiş olmayı isterdim ve içim sızlıyordu. Ama bilemiyordum.

Duşa girdim. Saçlarımı, göğüslerimi, kasıklarımı sabunladım sırasıyla. Dün Ahmet'in elleri-

nin gezindiği yerlerde dolaştı ellerim. D n geceyi çağrıştırıyordu bana sabunlanmak. *Bu kadar seks yapmayı seven biri olduğumu bilmezdim*, diyordum içimden.

Duştan çıktıktan sonra, saçlarımı kuruturken telefon çaldı yine. Arayan annemdi.

“Anne!”

“Sevda. Nasılsın kızım?”

“İyiyim. Siz nasılsınız, babam nasıl?”

“İyiyiz biz. Hava nasıl oralarda?”

“Güzel. Yani soğuk tabii. Ama sanırım İstanbul kadar değildir.”

“İyi. İyi sevindim.”

“Aman anne. Otuz yaşında kadın oldum. Artık dert etmeyin. Kendimi korumayı bilirim.”

“Ondan değil. Aman, bana ne senden?”

Annem hiçbir zaman ilgili bir anne olmamıştı. Bu, genellikle hoşuma giden bir özelliğidir.

“Babanla yarın sabahtan gelelim diyoruz da.”

“Buraya mı?”

Uzaktan babamın sesi de geliyordu.

“Neden söyledin kıza? Sürpriz yapacaktık ne güzel!”

“Aman baban da tutturmuş sürpriz diye. Kızım Allah’ın izniyle yarın sabah orada olacağız iki araba.”

“Araba mı aldın?”

“Yok. Cüneyt Amcanlar da gelecek. İki çift haftasonunu orada geçirelim dedik.”

“Tabii. Ev sizin.”

“Sen ne yaptın? Yiyecek bir şeyler var mı evde? Dolaplar dolu mu?”

“Bir şeyler aldım ama size yeter mi bilmem.”

“Sen kalmayacak mısın?”

“Yarın akşam döneceğim ben.”

“Tamam o zaman. İstedğin bir şey var mı buradan?”

“Yok.”

“Hadi o zaman görüşürüz.”

Telefonu kapattı annem. İyi mi, kötü mü oldu bu bilemedim. Bir anlamda iyiydi aslında. Ahmet’le daha da yakınlaşmamın önüne geçebilirdi buraya gelmeleri. Onun amcası, benim annem, babam. Rahat edemezdik. Zaten annemler Arifi tanıyordu. Dahası onu çok seviyordu. Onların yanında başka biriyle oynaşamazdım.

Ama belki bir gün daha geçirsem onunla, belki bir kez daha... Ah Sevda! Seks manyağı olup çıktın!

O akşam giyinip süslenip gittim Ahmet'e. Evdeki malzemeden iki-üç çeşit yemek yapmıştım. Patates püresi, puding, tavuk pane. Onları da tabaklara koyup bir tepsi ile götürmüştüm beraberrimde. Ahmet kapıyı açtı.

"Hoşgeldin Alev."

Aklıma Arif'in telefonda Alev demesi geldi.

"Alev değil Sema. Beni ajanstan yolladılar."

"Ya elinizdekiler Sema Hanım?"

"Aşağıdaki yalıda büyük bir davet vardı. Garsonlardan biri ahababımdır, ondan aldım."

"Buyurun."

İçeri geçtim. Bu sefer sıra değişmişti. Tepsiyi masaya bıraktığım sırada arkamdan gelip sarıldı bana. Karşı koymadım. İki dakika sonra üst katta, yataktaydık. Öncekilere göre saha arzulu, daha sert bir sevişmeydi.

Yatakta başladı. Uzanıp öpüştük. Sonra yavaşça üzerimizdekilerden kurtulup daha ileri gittik. Ancak birdenbire geri çekti kendini.

“Ayağa kalk,” dedi. Sanki emrediyor gibiydi. Kendimi çoktan kaptırmıştım ona. Ne dese yapabilirdim. Yaptım da. Ayağa kalktım. Karşısında durdum. Sırtımı çevirip duvara yasladı beni. Canım yanıyordu ama, *Dur, yapma, istemiyorum*, diyemedim. Belki istiyordum. Belki hoşuma gidiyordu acı çekmek. İnsanın karanlığı işte.

Neden sonra “İstersen yatağa geçelim,” dedim. İsteksizdi sanki.

Yaklaşık yarım saat sonra ikimiz de üstümüzü düzelterek aşağı indik. Acıkmıştık. Sofradaki soğumuş yemeklere saldırdık.

“Annemler aradı bugün. Yarın buraya geleceklermiş ve bil bakalım kiminle?”

“Bilmem.”

“Amcan ve yengenle.”

Öksürmeye başladı o anda. Lokması gırtlığına kaçmıştı sanırım. Su yetiştirdim hemen. Suyu içti bir dikişte.

“Ne oldu?”

“Hiç, lokma gırtlığıma kaçtı birden.”

Yüzü değişmişti. Amcasını sevmiyordu belki de.

“Neyse iyisin ya şimdi. İyiyim.”

Gecenin kalanı sönük geçti. Bilinmez, belki cidden araları kötüydü. Ama öyle olsa Cüneyt Amca neden buraya gelmesine izin versin ya da o burada iken karısını alıp gelsindi ki?

Suskunlaşmıştı. Benim de tadım kaçmıştı aslında. Söylemese miydim?

Öte yandan bir de konuşma yapmam lazımdı şimdi. Yani aramızda yaşananların buraya kadar olduğunu, annemler geldikten sonra hiçbir şeyin aynı olamayacağını söylemem gerekiyordu bir şekilde.

“Seninle yaşadığımız bu şey... Nasıl tanımlayacağımı bilmiyorum. Ama çok güzel, lütfen yanlış anlama.”

“Bence de.”

“Dediğim gibi çok güzel her şey. Seninle burada, bu yaşadıklarımız...”

Birden kesti lafımı. “Sanırım sana aşık oldum Sevda,” deyiverdi. Beklemediyordum bunu. Ne kadar beklemesem de sanırım gururumu okşamıştı bu söyledikleri. Onun gibi bir adamın bana, beni sevdiğini söylemesi. Ama hayır, bu tam da duymak istemediğim şeydi. Rengim atmış olmalı.

“Yanlış bir şey mi söyledim?”

Susmuştuk. Gecenin başından beri aramızdaki gerginliğe tuz biber ekmişti bu.

Yarım saat kadar sonra ayağa kalktım. Az ötemde oturmuştu. Mahzun bir yüzle bakıyordu bana.

“Gidiyor musun?”

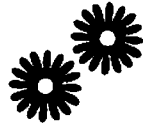
“Sabah annemler gelecek. Çok geç kalmam lazım. Onlar yoldan gelirler. Kahvaltı hazırlamak falan gerekecek. Belki amcanlarla sen de gelirsın bize.”

Hiçbir şey söylemedi.

“Tüm bu aramızda geçenler...”

Bitiremedim cümlemi. O da üstelemedi. Ne tamamladı, ne sordu. Öylece baktı sadece. Sanırım anlamıştı.

Kapıya kadar gittik birlikte. Elimi tutuyordu. Kapının eşiğindeydim.

Dönüp baktım ona.

Bu bir veda. Acaba farkında mıydı bunun son gecemiz olduğunun? Öyle olsa bırakmazdı sanki öyle kolayca beni.

Bir şeyler demek istiyordum. Ama gelmiyordu aklıma. Söylenecek hiçbir şey kalmamış gibiydi.

Son bir kez öptü beni. Dudakları dudaklarımda, öylece kaldık. Rüzgar saçlarımı dalgalandırmasa zaman durmuş diyecektim. Belki bir an, belki birkaç dakika dudaklarımız birbirine kenetlenmiş durduk.

Dönüp eve girdim arkama bakmamaya çalışarak. Ağlamak istemiyordum.

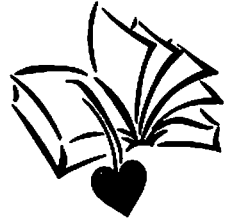
Saatlerce dönüp durdum yatağın içinde. Odanın penceresinden onun odasına baktım. Işığı sönmemişti. Belki o da beni düşünüyordu.

Kamp yapışımızı, yemek yiyişimizi, sevişmelerimizi düşündüm. Onu özleyor gibiydim. Oysa az ötemdeydi işte. Kalkıp gitsem, çalsam kapısını, koynuna girsem usulca...

Ama yok. İmkansızdı bu. Bitmişti.

Ya o gelse, o çalsa kapımı... Ne yapardım kim bilir? *Hayır*, diyebilir miydim, *istemiyorum seni, uzak dur benden, olamayacak bir duaya amin demek bizimkisi, boşver, unut!* Tüm bu düşünceler geçerken aklımdan. Onunla doluyken belki sabaha karşı uykuya dalmışım.

29 Kasım, Pazar

Evde birileri vardı. Ayak sesleri duydum. Korkuyla sıçradım yataktan. Uyku sersemiydim. Biri adımı söylüyordu.

“Sevda!”

Annemin sesiydi bu. Bu sabah burada olacaklardı. Hatırladım. Hemen aşağı indim.

“Günaydın. Yeni mi geldiniz?”

“Şimdi girdik.”

“Cüneyt Amcalar?”

Adını anar anmaz Cüneyt Amca belirdi kapıda. Telaşlı.

“Eve hırsız girmiş.”

“Ne?”

“Ahmet,” dedim hemen. “Ahmet yok mu?”

“Ahmet de kim?”

“Yeğeniniz değil mi?”

“Ahmet diye bir yeğenim yok benim.

“Nasıl yani? Ahmet sizin yeğeniniz değil miydi?”

“Hayır,” dedi.

Ürperdim. Peki, kimdi o? Aman Tanrım dört gün boyunca birisi ile birlikte olmuşum. Ve o bana söylediği kişi değildi, öyle mi?

Olanı biteni anlatıyordum onlara. Tabii ki yalnızca yan evdeki adam olarak anlatıyordum. Aramızda geçenleri bilmelerine gerek yoktu.

Şokta gibiydim. Anlam veremiyordum bir türlü. Bir hırsız mıydı? Hayır, çalınan bir şey yoktu. Aksine dolapları doldurup gitmişti. Eve geldiklerinde her şeyi öylece bulmuşlardı.

Polis çağırđılar. Polislere de anlattım aynı öyküyü. Benden eşkalini istediler. Tam olarak görmediğimi söyledim, yalan yanlış bir şeyler anlattım ısrar ettiklerinde.

Garip. Çok garip bir hikaye. Bir anlam veremiyordum. Ta ki verandadaki mektubu bulana kadar.

'Sevda,' diye başlıyordu mektup, 'Seninle geçirdiğim her an için Tanrı'ya şükürler olsun.' Sonra kendinden bahsediyor. Bir balıkçıymış gerçekten. Adı da Ozan'mış. Yani o gece söyledikleri, anlattıkları doğruymuş bir anlamda. Ve dahası.

İki yıldır benim geldiğim zamanları takip ediyormuş. İki yıldır benimle geçireceği günleri hayal ediyor, böyle bir fırsat yakalamayı bekliyormuş. Uzaktan uzağa aşıkmuş bana. Ve bir plan

kurmuş, birkaç ay boyunca para biriktirip benim geleceğim mevsimde böyle bir oyun oynamaya karar vermiş. Sonra ben gelmişim. Olanlar olmuş. Benimle geçirdiği her an için, ona yaşattıklarım için teşekkür ediyordu defalarca. Ondan nefret etmememi istiyor, sadece bana yakın olmak için böyle bir şeye kalkıştığına yemin ediyordu. Kötü bir niyeti yokmuş. Yaşadıklarımız, bu dört günlük macera her zaman aklının ve kalbinin bir yerinde içini ısıtan bir anı olarak kalacakmış.

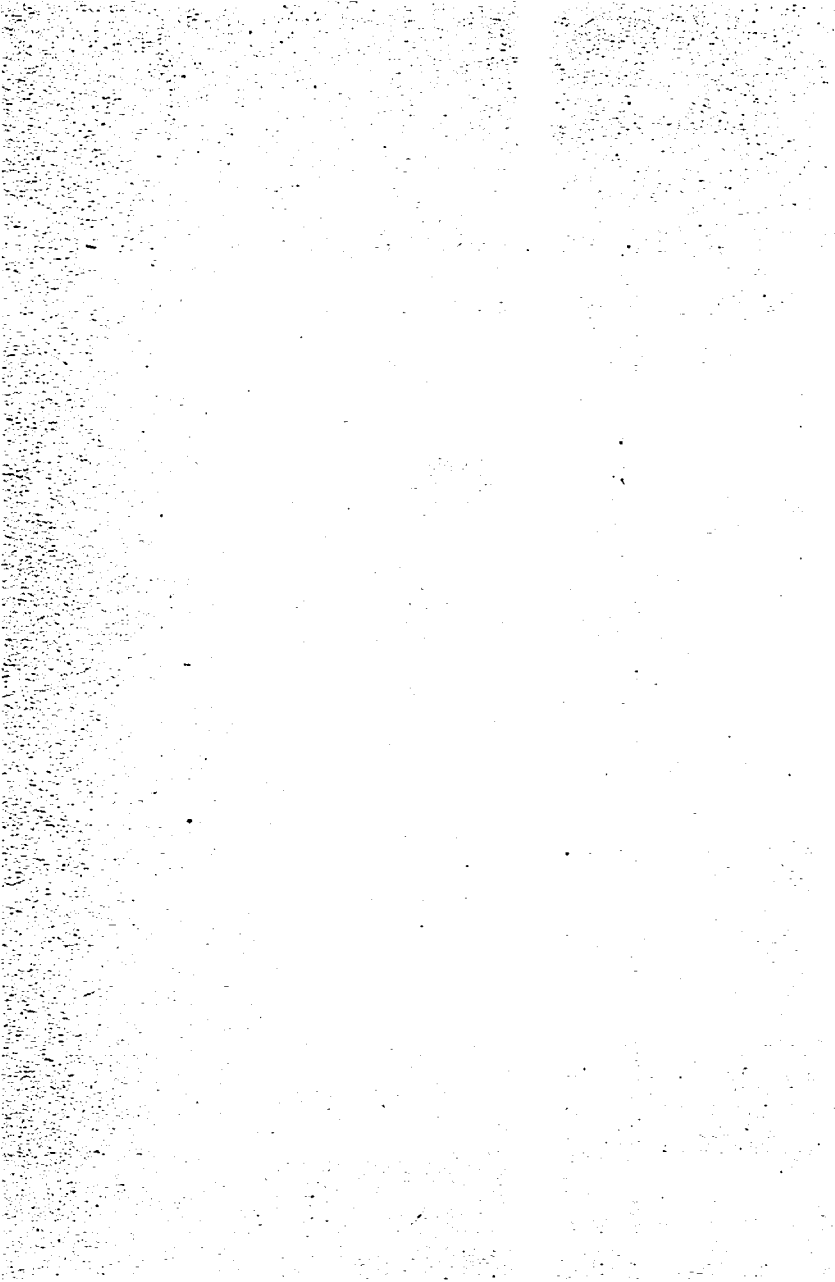
Ne kadar ince ve güzel yazmıştı. Hoşuma gitmişti bu. Kızamıyorum ona. Kızılacak bir şey yoktu ki ortada. Dört harika gün geçirmiştım Ozan sayesinde. Mutlu oldum. Çünkü ona bir veda konuşması yapmak zorunda da kalmamış oluyordum böylece. Olay sorunsuzca kapanmış oluyordu.

Annem sesleniyordu içerden.

“Sevda!”

“Efendim anne,” dedim. Aklımda yaşadığım dört günlük aşkın henüz sımsıcak hatırası, içeri girdim.

Elif Usman
Aşk Suçları

Günah işlemiş olmazlar asla, aşk uğrunda günaha girenler.

Oscar Wilde

Aslı'yı nasıl da seviyor Faruk?

Bir erkek bir kadını ne kadar sevebilirse o kadar seviyor.
Kaybetmekten korkmuyor.

Çünkü kaybedeceğini düşünmüyor bile.

Aşk ve mutluluk kör etmiş gözlerini belki de.

Herkes bilsin istiyor, yanındakinin onun aşkına, sadakatine
sahip olduğunu. Bu kadın tarafından sevildiği alenen bilinsin
istiyor.

Artık başka olsun istiyor. Oluyor da gerçekten. Hiç hesap
edemediği bir gelişme yaşanıyor. Sonra başka bir tane daha...

Ve bir şeyler yapıyor Faruk.

Üstelik fena şeyler.

Serdar Soydan
Onu da Sevdin Mi?

Modern yaşamda aşkı arayanlar kesinlikle hayal kırıklığına uğrar.

Oscar Wilde

Genç sevgilinin aklında bu soru var şimdi. Sevdiğinin bir başkasını sevdiğine inanmak istemiyor. Kim paylaşabilir ki erkek arkadaşını bir başkasıyla? Kim ister bunu?

O istemiyor en azından. Geceler boyu ağlıyor. Ama asla cesaretini toplayıp soramayarak bu soruyu... Nasıl sorsun?

Ya sevdim derse? Ya onu da sevdiğini, acımadan, yüreği sızlamadan söylese?

İşte o zaman ölür, o zaman biter her şey.

O zaman bir boşlukta bulur kendini.

Bunu biliyor sadece.

Ayşe Nesrin
Gecelik Gelin

*Kadınların gücü, psikolojinin onları açıklayamamasından doğar.
Erkekler incelenebilir. Kadınlarsa... Onlara ancak hayran olunur.*

Oscar Wilde

Suzan ünlü bir model. Hayatı boyunca hep kazanmış, hep başarmış. Mutsuz geçen bir çocukluğun benliğinde bıraktığı izleri başarılarla, alkışlarla kapatmaya çalışmış. Ama sonra, bir gün, aklı karışmış. Öyle bir noktaya gelmiş ki Suzan, yollar çatallaşmaya, işler sarpı sarmaya, anlamlar karışmaya başlamış. Tüm bunların sebebi üç kelimeden ibaretmiş hem de. Aylardır, belki yıllardır duymayı beklediği, şu hepimizin bir gün duymak ya da duyurmak istediği üç kelime.

Sanki her şeyi hallediyormuş gibi.

Çözümümüş gibi.

Serdar Soydan

Üç Kalp

Aşkın gizemi daha büyüktür ölümün gizeminden.

Oscar Wilde

Doğan, Neşe'yi seviyordu.

Neşe, Ayhan'ı seviyordu. Yetinmemişti kader. Neşe, Doğan'ı sevmiyordu. Ayhan da Neşe'yi sevmiyordu.

Karışık mı geldi size? Değil oysa.

Aşkta hep bir seven, bir de sevilen vardır. Ya da bir seven, bir de daha az seven, sevmeyen. Doğan anlamıyordu bir türlü.

Neşe neden onu değil de, Ayhan'ı seviyordu? Bu aşka bir mana yüklemeye çalıştı. Ayhan'ı izleyip durdu. Neşe'nin Ayhan'da ne bulduğunu, daha üstün, daha çekici ne gibi özellikleri olduğunu görmek istedi.

Aşksa sertti.

Doğan'a sadece kendi karanlığını gösterdi.

Ayşe Nesrin

Eski Sevgili
Yeterince eski mi?

*Aşkın önemsiz yanlarını bilir vefalı olanlar yalnızca.
Vefasızlarsa aşkın trajedilerini öğrenirler.*

Oscar Wilde

Her şeyin ters gittiği, artık pes edeceği bir anda karşısına çıkmıştı Murat. Bu yüzden Esra, Murat'a bir umuda sarılırcasına sarılmıştı. Mutlu oldular. Bir süre. Seviştiler. Ama bitti. Başka şeyler girdi araya. Başka işler, başka kişiler, şüpheler... Öyle ki araya girenler gitgide uzaklaştırdı onları. Bir sabah, her zamanki gibi birlikte, aynı yatakta uyanmışlardı. Ancak birbirlerine baktıklarında, zar zor seçebildiler yüzlerini. O kadar uzaktılar ki! "Murat!" diye seslendi Esra. "Esra! Sen misin?" dedi Murat. Nafile.

Seslerini birbirlerine duyuramadılar.

Serdar Soydan

Ölüm Bizi Kavuşturuncaya Kadar

İki ayrı soy ya da yaratık gibi, iyi ya da kötü diye ikiye ayrılmaz insanlar. İyi kadın denilenlerin içinde korkusuzluğun, kıskançlığın, günahın çılgın duyguları bulunabilir. Kötü kadın diye adlandırılanların içindeyse keder, pişmanlık, acıma ve esirgemezlik...

Oscar Wilde

Nihal evli, iki çocuk annesi bir kadındı.

Evinden, kocası ve çocuklarından ibaretti hayatı. Ancak bir yerlerde, derinde, bir huzursuzluk duyardı kendini bildi bileli. Eksikliğinden kederlendiği şey aşk mıydı, arzu muydu, ihtiras mı; bilemezdi.

Sonra bir gün yazmaya başladı. Durmadan, usanmadan yazdı. Şiirler, öyküler, masallar... Tabii bu yazma nöbetinin kendisini ne gibi felaketlere sürükleyeceğini kestiremiyordu.

Öğrenmesi ise an meselesiydi.

Kaçamayacağı bir şeye doğru yıkılıyordu.

Bella Emir
Sen Uyrken

*Yakalandıklarında çok gülünç görünür erkekler.
Üstelik hep yakalanırlar.*

Oscar Wilde

Aslı'nın başına gelenler Sinan'ın suçu değildi. Ama... Sinan, vefalı bir sevgili gibi günlerce başında bekledi genç kızın.

Uyanmasını diledi Tanrı'dan. Yorulmuştu.

Umudu gün be gün yitiyordu. Az ötesinde duruyordu Aslı. Elini uzatsa dokunabilirdi. Oysa çok uzaklardaydı şimdi. Doktorlar, uyuyor, demişti.

Ve tabii aşk cürekardı. Yolu yordamı, vicdanı yoktu. Aşk değilse bile, belki bir tür sığınak, kaçabileceği, dinlenebileceği bir liman...

Uzak değildi. Uyandığında Aslı, o uzaklardayken yaşananlar kelimelere dökülmek durumunda kalacaktı.

Sözcüklere dökülenerin çoğu gibi, azalarak.

Bella Emir

Aşk ve Diğer Olasılıklar

*Kadınların olağanüstü içgüdüleri vardır.
Her şeyi bulurlar; apaçık ortada duranların dışında.*

Oscar Wilde

Şiir, Metin'i seviyordu. Ama sevmek yetmez çoğu zaman. Tatmin etmez karşı tarafı. Hele erkekler, hep daha fazlasını ister. Şiir işlerin yoğunlaştığı, eve fazla uğrayamadığı bir dönemde gittiği falcının dediklerine kulak asmalıydı belki de.

Tamam, çok geç kalmıştı falcı.

Olup bitmişti her şey. Geri dönülmez hatalar yapılmış, gemiler yakılmıştı hatta.

Kendine ne kadar kızsa, hakkı vardı Şiir'in. Görmedi, hissetmedi, ruhu bile duymadı.

Tesadüfen bir eczaneye uğrayıncaya kadar.

Tuna Bender
Sahte Öpücük

*Sonsuza dek sürmesi için çırpınmakla,
aşk serüveninin tadını kaçıtır kadınlar.*

Oscar Wilde

Susanna'nın küçük bir dünyası, erişilmesi kolay hayalleri var. Her genç kız gibi sevgilisi James'le evlenmek istiyor önce.

Bir-iki çocuk ardından. Mutlu bir yuva...

Ama James kariyerinde hızla yükselen bir aktör ve Susanna'nın arzu ettiği bu 'sıradan' hayat onun için birkaç boy küçük gelmeye başlamış.

Dahası tam hayatının rolü teklif edilmiş ve karşısına güzel-ler güzeli Victoria çıkmışken...

Aşkken yaşadığı. Kaç kere aşık olur ki insan!

Bir karar vermesi gerekecek.

Ya kalacak, ya gidecek. Her ihtimal birini mutsuz edecek.

Tuna Bender
Mutluluk Biter

*Aşk artık hiç rağbet görmüyor. Onu şairler öldürdü.
Aştan o kadar çok söz ettiler ki,
kimse inanmıyor böyle bir şeye şimdi...*

Oscar Wilde

Serap ve Oya hakkında söylenebilecekler öyle çok ki. Sanırım hayatım boyunca onlara dair bir şeyler anlatabilirim. Belki çok iyi tanıdığım, hep çok yakınlarında olduğum için böyle bu. Belki de çok ilginç kızlar olmalarıdır sebep. Hatta durun, onlara dair iki öykü anlatayım. Evet, ben anlattıktan sonra ne demek istediğimi, onları benim için bu kadar değerli kılanın ne olduğunu anlayacaksınız.

Serap'a, Oya'ya ve aşka dair iki öykü...

Ha, tabii bir de kötü çocuğa ihtiyacımız var .

Onun adı Cüneyt olsun.

Bella Emir

Ölüm Bizi Ayırınca Kadar

Sıradan kadınların sığınağı, güzellerinse yıkımıdır ağlamak.

Oscar Wilde

Sonsuza dek sürsün diye başlar her aşk.

Aşkın başlangıcı o aşkın ayrılığının da başladığı yerdir aslında. Bir şeyler olur. Bazen elde olmayan sebeplerle biter ilişkiler, bazense bile isteye farklı kavşaklara sapar iki insan.

Biri için hep daha zordur. Zaman durur.

Kimse kolay kolay kabullenemez ki ayrılığı.

Yine de kendime haksızlık etmemeliyim, diye düşündü Selen. Ona ne demişlerdi?

Hayat devam ediyor... Evet, hayat devam ediyordu. Ve aşk, sanki hiçbir şey olmamış, yitip gitmemiş gibi, küllerinden doğarak bir köşede belirliyordu. Ansızın.

DÖRT GÜNLÜK BİR AŞK

SERDAR SOYDAN

Kadınlar

ideallerini yarattıklarını sanırlar erkeklerde.

Oysa yaptıkları

birer sahte tanrıya dönüştürmektir onları.

Oscar Wilde

Sevda her yıl kışa doğru yazlığa gider. Bu onun nasıl biri olduğunu da anlatıyor bize.

Hem düzenli, kendinde alışkanlıkları, adetleri olan biri, hem de sıradışı bir kadın.

Bir sevgilisi var. Dört yıldır birlikteler.

Belki bir süre sonra evlenecekler de.

Aksini düşündürecek bir şey yok ki ortada.

En azından şimdilik.

ARTEMIS

HIZLI KİTAPLAR

ISBN 978-605-4228-67-6

9 786054 228676